ΑΓΩΝΑΣ

"Ἀγωνίζου τὸν καλὸν ἀγῶνα τῆς πίστεως" (Α' Τιμ. 6,12)

ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ ΕΤΟΣ ΚΓ ΑΡ. ΦΥΛΛΟΥ 270 ΤΙΜΗ, 0,015 ΕΥΡΩ
ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ: ΑΙΟΛΟΥ 20 & ΑΣΤΡΟΝΑΥΤΩΝ, 41221, ΚΩΔ. ΥΠ. 061603, ΛΑΡΙΣΑ ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019

ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ:
Στο χάος η Εκκλησία της Ελλάδος

Σε χαοτική κατάσταση, ως προς την θέση της στην Ορθόδοξη Εκκλησία, εισήλθε η Εκκλησία της Ελλάδος μετά την

συνεχίζεται στη σελ.2

π. Ιγνάτιος Μαδενλίδης
(επίσκοπος Πενταπόλεως)
Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

Αμέσως μετά την Ανάστασή Του ο Κύριός μας εμφανίστηκε στους μαθητές Του, πάνω στο όρος της Γαλιλαίας και τους μίλησε με απλότητα και στοργή: **«Ελάλησεν, αυτοίς λέγων, εδόθη μοι πάσα εξουσία εν ουρανώ και επί γης. Πορευθέντες μαθητεύσατε πάντα τα έθνη, βαπτί-**

συνεχίζεται στη σελ.3

ΑΠΟΚΑΛΥΨΗ ΤΟΥ ΙΩΑΝΝΗ

συνεχίζεται στη σελ. 6

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΣΕΡΒΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΟΥΚΑΣΙΝ
σελ. 8

ΟΡΘΟΔΟΞΟΣ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ
σελ. 6

ΦΥΛΑΧΤΑ

Η έμφυτη επιθυμία του ανθρώπου να προφυλάσσεται από κάθε δυσάρεστο γεγονός, τον οδηγεί στην αναζήτηση ποικίλων «φυλαχτών», πιστεύοντας πως αυτά έχουν τη μαγική δύναμη να αποτρέψουν το κακό. Η άγνοια και ημιμάθεια, η

συνεχίζεται στη σελ. 5

Ψαλτικα

- **"Οι βιολιτζήδες άλλαξαν, αλλ' ο χαβάς ο ίδιος"**
- **Μας καράφλιασε ο... ΝΕΩΚΟΡΟΣ... Τι ήταν τούτο πάλι ν' ακούσω!!!**

σελ. 8

"Έλληνες όντες, βαρβάροις δουλεύσομεν;"

(είμαστε Έλληνες και θα γίνουμε δούλοι των βαρβάρων;)

Ευριπίδης, 480-406 π.Χ., Αρχαίος τραγικός

σελ. 4

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΜΠΕΡΟΣ (τρελοκαμπέρος)
Ο 1ος αετός της αεροπορίας μας
ΛΑΡΙΣΑ: η πόλη που ξεχνά τους ευεργέτες της

Ο Δημήτρης Καμπέρος είναι μια θρυλική προσωπικότητα που μεγαλούργησε το 19ο αιώνα (1883-1942). Είναι ο πρώτος Έλληνας Στρατιωτικός αεροπόρος, και ο πρώτος παγκόσμια πιλότος που χρησιμοποίησε το αεροπλάνο για πολεμικούς σκοπούς,

Ο Καμπέρος με τον «Δαίδαλο» το 1912, στο Φάληρο με τον Γάλλο αρχιμηχανικό Σοβέ.

ενώ οι Γάλλοι, Άγγλοι και Γερμανοί το χρησιμοποίησαν δύο χρόνια αργότερα.

Ο Δημ. Καμπέρος γεννήθηκε το 1883 στην Ύδρα από οικογένεια αγωνιστών του 1821, αλλά μεγάλωσε στον Πειραιά. Μπήκε πρώτος στη Σχολή Ευελπί-

συνεχίζεται στη σελ.5

ΑΥΤΑ ΤΑ ΞΕΡΑΤΕ ;;;

(Είναι μια στήλη που θα γράφει σύντομα διάφορα επίκαιρα θέματα, που οι άλλοι δεν τα γράφουν... για να τα μαθαίνετε)

Α) "ΜΑΚΑΡΙΑ Η ΟΔΟΣ" (ΛΙΣΤΑ ΛΑΓΚΑΡΝΤ)

Β) 900 ΤΟΝΟΥΣ ΧΑΣΙΣ ΕΤΗΣΙΩΣ

συνεχίζεται στις σελ.3

Η ΣΦΑΓΗ ΤΩΝ 12 ΜΗΤΡΟΠΟΛΙΤΩΝ (1974 - 2019) 47ο μέρος

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΤΗΣ ΚΥΒΕΡΝΗΣΕΩΣ
ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ

Πολλά γράφτηκαν και ειπώθηκαν για χρόνια, για τα εκκλησιαστικά δικαστήρια που δίκαζαν και δικάζουν με δικτατορικό τρόπο χωρίς κανείς να μπορεί να επέμβει. Αυτό προσπάθησε να εκδημοκρατίσει ο μακαριστός αρχιεπίσκοπος Ιερώνυμος Α' (Κοτσώνης) αλλά βρήκε τείχος αδιαπέραστο από τους δικτάτορες και την «πρεσβυτέρα Ιεραρχία». Μ' αυτό το θέμα θα ασχοληθούμε για να γνωρίσει ο πιστός λαός τα πραγματικά γεγονότα.

συνεχίζεται στις σελ.7

Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑΣ π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ
Μητροπολίτης Λαρίσης Πλαταμώνος και Τυρνάβου
(Ένας εκ των 12 διωχθέντων)

«Ως τον Λαρίσης Θεολόγο, περί ού πάντες, πλην των μασόνων, ομολογούν ότι είναι ζών άγιος...»
(Στ. Σάκκος καθ. Παν. Προς Σεραφείμ 1974)

Πέρασαν 23 χρόνια από την οσία κοίμηση του π. Θεολόγου και τα μηνύματα που λαμβάνουμε από όλο τον κόσμο είναι, πώς, ενώ γράφουμε για τόσα άλλα ενδιαφέροντα, δεν ασχοληθήκαμε με τον μακαριστό άγιο επίσκοπό μας π. Θεολόγο, που είχε γίνει

πρώτο θέμα στον κοσμικό και θρησκευτικό Τύπο και σε όλα τα Μ.Μ.Ε. παγκόσμια, για χρόνια!

Ζητούμε συγνώμη που αργήσαμε, αλλά ελπίζαμε ότι θα βρίσκονταν κάποιος ταλαντούχος και οξυδερκής συγγραφέας να γράψει για το φαινόμενο ΘΕΟΛΟΓΟΣ, μια ιστορία που συνεχίζει να προκαλεί, να συγκινεί και να εντυπωσιάζει.

Οτιδήποτε και να γράψει κάποιος για τον Μητροπολίτη Λαρίσης & Τυρνάβου κυρό Θεολόγο, δεν είναι εύκολο

συνεχίζεται στη σελ. 2

Ο ΟΣΙΟΜΑΡΤΥΡΑΣ π. ΘΕΟΛΟΓΟΣ

(Μητροπολίτης Λαρίσης Πλαταμώνος και Τυρνάβου)

Ένας εκ των 12 διωχθέντων

συνέχεια από την 1η σελίδα

πράγμα να περιγράψει τον άνδρα.

Όμως, με τις ασθενικές δυνάμεις που διαθέτουμε, θα προσπαθήσουμε να θίξουμε καίρια σημεία από την ταραχώδη πολιτεία του και να περιγράψουμε τους διωγμούς και τα μαρτύρια που δέχτηκε σαν να ήταν ο ειδεχθέστερος εγκληματίας.

Ο π. Θεολόγος είναι ένα φαινόμενο ανεξήγητο με τα "**δεδομένα**" και τα "**κριτήρια**" του σημερινού κόσμου. Περπάτησε διακριτικά, αθόρυβα, δεν αγάπησε τον τεχνικό θόρυβο της αυτοπροβολής και της μέτρησης της δημοτικότητας. Δεν βγήκε στα παράθυρα των τηλεοράσεων για να κερδίσει πόντους αναγνώρισης.

Δεν φόρεσε βαρύτιμα άμφια για να τον προσέξουν. Ήταν ένα πέρασμα που άφησε πίσω του βαθιά τυπώματα.

Το παράξενο και ανεξήγητο είναι, πώς, αυτός ο σιωπηλός, με το ανάλαφρο, σεμνό βηματισμό του στην έμπονη διαδρομή της ζωής του, έγινε γνωστός – σημείο αντιλεγόμενο (Λουκ. 2, 34) – αγαπήθηκε και πολεμήθηκε όσο κανένας άλλος εκκλησιαστικός λειτουργός στους τελευταίους δύο αιώνες. Δεν περπάτησε επιδεικτικά στη δημόσια σκηνή για να δηλώσει παρουσία, ήταν "**μια παρουσία**", μια χαρισματική "**παρουσία**", ένα πρόσωπο δοξασμένο, που αντανακλούσε τη λάμψη του ουρανού και μαγνήτιζε «**παν νόημα εις την υπακοήν του Χριστού**» (Β΄ Κορθν. 10, 5).

Όπου διακόνησε έγινε ιδιαίτερα αγαπητός, αλλά κι εκεί που στάθηκε να διδάξει έφτασε η φήμη της αγιότητάς του διότι εντυπωσίαζε με τη σεμνή, σιωπηλή παρουσία του και τη ζεστή πάλλουσα καρδιά του που αιχμαλώτιζε τις ψυχές οδηγώντας τες στην υπακοή του Χριστού.

Υπάρχει ένας άτυπος κανόνας, που έχει παγιωθεί σε περιπτώσεις ιστορικών αναδρομών, λόγων, επικηδείων, μνημοσύνων ή συγγραφή βιβλίων, να εκδιπλώνουν βιογραφικά στοιχεία του ανθρώπου που έγραψαν αυτόνομο κεφάλαιο στο βιβλίο της ιστορίας, προσπαθώντας έτσι να το αποκαθάρουν, να το χρωματίσουν και να το χρησιμοποιήσουν ως άνθος εντυπωσιακό και εύοσμο, προκειμένου μετά να πλέξουν το στεφάνι των εγκωμίων τους και να τους στεφανώσουν ως άξιους εργάτες, πνευματικούς, ηρωικούς, φιλάνθρωπους, ευεργέτες...

Η διαλεκτική αυτή δεν ισχύει για τον Μητροπολίτη Λάρισας π. Θεολόγο, όχι γιατί τα βιογραφικά του στοιχεία δεν είναι εντυπωσιακά για να συνθέσουν ένα υπέροχο χρονικό, αλλά γιατί μόνη η βιογραφία του δεν μας δίνει αυτό που είναι η συνολική του εικόνα του γνήσιου επισκόπου, του χαρισματικού προσώπου, που σε αιφνιδιάζει όταν τον προσεγγίζεις να τον ερευνήσεις. Στέκεσαι απορημένος, γοητευμένος, μπλοκάρεσαι και δεν βρίσκεις τον τρόπο να τον ερμηνεύσεις. Γι' αυτό από την πρώτη περίοδο αρχιερατείας του (1968-1974) δέχθηκε από τους σκοτεινούς κύκλους (μασονία, ρόταρυ, κατεστημένο...) τον πιο εξοντωτικό πόλεμο, φορώντας του το "**στεφάνι των ακανθών".** Κι αφού τον πότισαν με το "**όξος**" του μίσους, του έσυραν βίαια στην "**έκπτωση**" μαζί με άλλους ένδεκα ανεπίληπτους συνεπισκόπους το 1974, χωρίς καμία Κανονική διαδικασία αλλά με μόνες τις επαίσχυντες Συντακτικές Πράξεις 3 & 7 της δικτατορίας Ιωαννίδη και Σεραφείμ Τίκα. Ο πόλεμος των μιτροφόρων "**αδελφών**" κράτησε πάνω από μια 20ετία. Αγωνίζονταν να τον λυγίσουν ελπίζοντας στην κακή του υγεία. Τον καταδίκασαν χωρίς να τον δικάσουν. Δίχως αποδείξεις ενοχής, και χωρίς να του δώσουν την δυνατότητα απολογίας στο τέλος έβγαλαν αυθαίρετες αποφάσεις. Η παρανομία τους είχε φθάσει στο κατακόρυφο.

Και ο π. Θεολόγος...! απλός, φτωχός, λιτός και άγιος είχε ανακαλύψει τη γέφυρα της ένωσης την οποία περπάτησε και έφτασε στην απέναντι όχθη που ήταν το ποίμνιο. Αυτό τον ανακάλυψε και τον αναγνώρισε διότι έστεκε μπροστά του ποιμένας γνήσιος, **"κανόνας πίστεως και εικόνα πραότητος**" και το φώτιζε γιατί ήταν **"εγκρατείας διδάσκαλος"**.

Αυτός ο πράος, έγινε μεγάλος μαχητής. Αναδείχθηκε ο μεγαλύτερος επαναστάτης στη διαδρομή της Εκκλησίας κατά τον εικοστόν αιώνα. Αυτό το πιστοποιεί ο πόλεμος που δέχθηκε και ήταν ασταμάτητος. Όταν έβλεπες να στρατεύονται τα ΜΑΤ και οι Δυνάμεις Καταστολής ολόκληρης της κεντρικής Ελλάδας, της Μακεδονίας και της Αττικής για να κάμψουν την επανάσταση της εντιμότητας, της πτωχείας και της αγάπης, φαίνεται ότι τον υπολόγιζαν γιατί εκτός από τις αόρατες δυνάμεις που αυτοί μόνο έβλεπαν, ανησυχούσαν και για την αναρίθμητη στρατευμένη εκκλησία των πιστών που στέκονταν στο πλευρό του, αφοσιωμένη και έτοιμη να θυσιαστεί για τον Επίσκοπό της.

Και εκείνος ο όσιος ακτινοβολούσε μέσα στη γαλήνη του και αταραξία του.

Ο Άγιος Ιωάν. Ο Χρυσόστομος γράφει: «**Καθάπερ γαρ μύρον έως μεν εν ενί τόπω κείται, εκείνον μόνον αναχρώννυσι τον αέρα της ευωδίας, επειδάν δε εις πολλά προενεχθή χωρία, πάντα εμπίπλησι της οικείας αρετής· ούτω δη και επί του μάρτυρος συνέβαινε τότε. Περιήγετο μεν γαρ ως μέλλων καταισχύνεσθαι, το δε εναντίον εξέβαινε· λαμπρότερος ο αθλητής δια της πομπής εκείνης εγίγνετο...**» (Εγκώμιον στον άγιον Μάρτυρα Ιουλιανόν Μ. τ. 50, σελ. 669).

Ερμηνεία: (Όπως το μύρο, όταν μένει σε ένα τόπο, εκείνον μόνο τον αέρα διαποτίζει με την ευωδιά του, ενώ, όταν σκορπιστεί σε πολλά μέρη, όλα τα γεμίζει με την ικανότητά του, έτσι συνέβαινε τότε και με τον μάρτυρα. Τον περιέφεραν παντού, για να τον καταντροπιάσουν. Αλλά συνέβαινε το αντίθετο. Με αυτή τη διαπόμπευση, ο αθλητής αναδεικνυόταν λαμπρότερος).

Όλα τα στοιχεία που θα καταγράψουμε, είναι μοναδικά για την εποχή μας, διότι μας προσανατολίζουν στο κλίμα άλλων εποχών. Στους αγώνες και στη δυναμική παρουσία των μεγάλων Ποιμένων της Εκκλησίας, των Πατέρων και των Μαρτύρων.

Θα αναφερθούμε εν συντομία στη βιοτή του οσίου πατρός, αλλά κυρίως θα επικεντρωθούμε στα συγκεκριμένα περιστατικά των διώξεων – όπως άλλωστε αυτό πράττουν και οι συναξαριστές των αγίων της Εκκλησίας μας – και στα πρόσωπα εκείνα που προκάλεσαν ή συντήρησαν ή ανέχθηκαν τις διώξεις ή συνέπραξαν σ' αυτές. Διότι αν αυτά τα περιστατικά δεν τα καταγράψουμε όπως ακριβώς συνέβησαν και σκοπίμως τα παραλείψουμε, δεν θα είμαστε αντικειμενικοί και ειλικρινείς ιστορικοί των γεγονότων.

Κάποιοι συγγραφείς που ασχολήθηκαν παλαιότερα, υπέπεσαν σε σοβαρές παραλείψεις. Αναφερόμενοι στις άδικες διώξεις του π. Θεολόγου ως και των υπόλοιπων ένδεκα Αρχιερέων δεν τις κατέγραψαν ούτε μπήκαν στην ουσία του προβλήματος, να το στιγματίσουν ευθέως και ευθαρσώς ως το σοβαρότερο εκκλησιαστικό έγκλημα των αιώνων, που παρόμοιο δεν υπάρχει στην ιστορία. Δεν είδαν ότι η Εκκλησιολογία θρυμματίστηκε. Οι αιώνιοι στύλοι των ιερών Κανόνων σωριάστηκαν. Η Ευχαριστιακή Σύναξη πληγώθηκε, και ότι για όλα αυτά φέρνει την αποκλειστική ευθύνη η εκκλησιαστική ηγεσία;

Αλλά πρέπει να επισημάνουμε και κάποια αντιφατικά γεγονότα: Μοιχεπιβάτης επίσκοπος έδιωξε βίαια τον προκάτοχό του και μετά, σαν να μην συνέβηκε τίποτα, του έστησε προτομή να τον τιμήσει (!). Κάτι παρόμοιο συνέβη και εδώ. Άνθρωποι που συνεργάστηκαν με το Θεολόγο και συνέγραψαν μάλιστα τις πτυχές της πονεμένης και πικραμένης ζωής του μετά του γύρισαν την πλάκα, σαν το παλιό γραμμόφωνο, και έγιναν πολύτιμοι συνεργάτες του διώκτη του.

Ο συναξαριστής του μέλλοντος θα αναφερθεί σε όλο το μαρτύριο που υπέστη ο όσιος αυτός μάρτυρας Επίσκοπος κατά την επίγεια αρχιερατική του πορεία. Εμείς που βρεθήκαμε κοντά – πολύ κοντά – στον μακαριστό Άγιο Επίσκοπό μας και τον ακολουθήσαμε στην έμπονη πορεία του, θα περιγράψουμε, με όποιες δυνάμεις διαθέτουμε, τους αθόρυβους άθλους του, ελπίζοντας να βρεθεί κάποτε ταλαντούχος και οξυδερκής συγγραφέας να φωτίσει τη γνησιότητα, να συνοδέψει μνήμες, να απορρίψει την σκοπιμότητα, να στεφανώσει την αλήθεια και τη δικαιοσύνη.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ:

Στο χάος η Εκκλησία της Ελλάδος

συνέχεια από την 1η σελίδα

απόφαση της πλειοψηφίας των μελών Της, του περασμένου Σαββάτου, 12 Οκτωβρίου ε.ε., να αναγνωρίσουν τους σχισματικούς της Ουκρανίας. Η απόφαση θα έχει επιπτώσεις και στο εσωτερικό Της. Σε πολλούς κληρικούς και λαϊκούς, που γνωρίζουν το Ουκρανικό θέμα και υποστηρίζουν την κανονικότητα στην Ορθοδοξία, προκαλείται έντονο συνειδησιακό ζήτημα.

Η απόφαση της Ιεραρχίας για το Ουκρανικό ελήφθη δια βοής. Η πρόταση να είναι φανερή η ψηφοφορία, για να πάρει ο καθένας Μητροπολίτης, μέλος της Ιεραρχίας, προς το ποίμνιο του ευθαρσώς την ευθύνη της πράξεώς του, απερρίφθη. Οι περισσότεροι Μητροπολίτες που μίλησαν έδειξαν άγνοια του σημαντικότατου για την ενότητα της Ορθοδοξίας ζητήματος και μίλησαν ως φανατικοί οπαδοί του Φαναρίου. Οι περισσότερες παρεμβάσεις ήσαν χωρίς καμία εκκλησιολογική βάση. Λιγόλεπτες και λαϊκίστικες, με εθνικιστικές κορόνες.

Ο Αρχιεπίσκοπος στην παρελθούσα Ιεραρχία πέτυχε, όπως προβλέψαμε, να υλοποιηθούν όλα όσα είχε προγραμματίσει, ως προς τις εκλογές Μητροπολιτών και Επισκόπων και ως προς την θετική πρότασή του για την αναγνώριση των σχισματικών της Ουκρανίας. Πέτυχε ακόμη με τις ενέργειές του να κάνει να σιωπήσουν οι κατά τα λοιπά ομιλητικότατοι και κήνσορες των πάντων Μητροπολίτες, πρώην και νυν. Πέτυχε ακόμη στην πρόγνωση πόσοι Μητροπολίτες θα ομιλήσουν κατά της αναγνωρίσεως της σχισματικής Ουκρανικής Εκκλησίας...

Μένει η απορία τι συνέβη και υπήρξε αυτή η μεταστροφή του Αρχιεπισκόπου ως προς τις σχέσεις του με τον Πατριάρχη κ. Βαρθολομαίο. Από εχθρικές να καταστούν θερμότατες. Προφανώς μετά την αποκατάσταση των σχέσεων του με τον Πατριάρχη είναι άγνωστη η τύχη του φακέλου που είχε θέσει στο απόρρητο ερμάριό του στη Σύνοδο ο Αρχιεπίσκοπος για τα όσα αρνητικά είχαν συμβεί σε βάρος του από τον Οικουμενικό Πατριάρχη και τα οποία θα κοινοποιούσε στην Ιεραρχία εν ευθέτω χρόνω. Η επίσκεψη του πρέσβεως των ΗΠΑ δύο φορές στην Αρχιεπισκοπή πιθανόν να συνετέλεσε στην στροφή του.

Ως προς την ίδια τη συνεδρίαση της Ιεραρχίας για το Ουκρανικό. Υπήρξε η από διφθέρας εισήγηση του Αρχιεπισκόπου και οι παρεμβάσεις Μητροπολιτών. Η εισήγηση με λάθη πραγματικά και τυπικά. Δεν είναι δυνατόν σοβαρά να λέγεται ότι η Εκκλησία της Ουκρανίας «παρέμενε πάντοτε υπό την εκκλησιαστική δικαιοδοσία του Οικουμενικού Πατριαρχείου» και φυσικά η η Ουκρανία επισήμως δεν αναφέρεται ως «Δημοκρατία της Ουκρανίας».

Όσοι ήσαν αρνητικοί στην εισήγηση του κ. Ιερωνύμου επιχειρηματολόγησαν, οι δε περισσότεροι από τους άλλους συνθηματολόγησαν. Σημειώνεται ότι δεν ακούστηκε τίποτε για τη στάση των άλλων Εκκλησιών, που ΟΛΩΝ είναι αρνητική και δεν δικαιολογήθηκε καθόλου το γιατί η Εκκλησία της Ελλάδος προτρέχει και δεν ακολουθεί κατά τα πρεσβεία τις άλλες Εκκλησίες να αποφανθούν.

Από τους 75 παρόντες Μητροπολίτες κατά της αναγνώρισης ήσαν οι Μητροπολίτες Καρυστίας, Ηλείας, Δρυινουπόλεως, Πειραιώς, Καισαριανής, Κυθήρων, Αιτωλίας και Ακαρνανίας. Εναντίον ήσαν επίσης δι' επιστολών τους, επειδή δι' ευλόγους αιτίες απουσίασαν της συνεδρίασης, οι Μητροπολίτες Νέας Σμύρνης και Κερκύρας. Η στάση του Μητροπολίτου Μεσογαίας ασαφής. Πέτυχε να θεωρείται από κάποιους ότι

συνεχίζεται στη σελ.7

συνέχεια από την 1η σελίδα

+ π. Ιγνάτιος Μαδενλίδης (επίσκοπος Πενταπόλεως)

Ο ΜΕΓΙΣΤΟΣ ΤΩΝ ΙΕΡΑΠΟΣΤΟΛΩΝ

ζοντες αυτούς εις το όνομα του Πατρός και του Υιού και του Αγίου Πνεύματος διδάσκοντες αυτούς τηρείν πάντα όσα ενετειλάμην υμίν...» (Ματθ. 20, 18-20).

Το πρόσταγμα αυτό του Αναστημένου Κυρίου ήταν οδηγητικό και δεσμευτικό για την ομήγυρη των Αποστόλων και των συνεχιστών του αποστολικού λειτουργήματος. Ο Παύλος, ο "**διδάσκαλος των Εθνών"**, δίνει παραγγελία στο μαθητή του τον Τιμόθεο, να κάνει δεήσεις και προσευχές για όλους τους ανθρώπους γιατί ο Θεός θέλει όλοι να σωθούν και να φθάσουν στην επίγνωση της αλήθειας: «**Παρακαλώ ούν πρώτον πάντων ποιείσθαι διήσεις, προσευχάς, εντεύξεις, ευχαριστίας, υπέρ πάντων ανθρώπων... τούτο γαρ καλόν και αποδεκτόν ενώπιον του Σωτήρος ημών Θεού, ός πάντας ανθρώπους θέλει σωθήναι και εις επίγνωσιν αληθείας ελθείν»** (Α΄ Τιμοθ. 2, 3-4). Και αυτά, «**μέχρι καταντήσωμεν οι πάντες εις την ενότητα της πίστεως και της επιγνώσεως του υιού του Θεού, εις άνδρα τέλειον, εις μέτρον ηλικίας του πληρώματος του Χριστού**» (Εφεσ. 4, 13). Αυτός ήταν και ο στόχος του μακαριστου πατρός Ιγνατίου.

Παρακολουθώντας, βήμα με βήμα, τη θαρρετή ιεραποστολική εξόρμηση του π. Ιγνατίου αισθάνεσαι θαυμασμό δεδομένου ότι η μεταπήδηση του κηρύγματος από πόλη σε πόλη σε μια αχανή ήπειρο, με παράξενες αντιλήψεις και προκαταλήψεις ειδωλολατρικές, με άλλο πολιτιστικό υπόστρωμα και θρησκευτικό περιβάλλον, δεν είναι απλώς κάτι το θαυμαστό αλλά κάτι που απαιτεί τη χάρη του Θεού.

Το σημερινό κείμενό του μας δείχνει πώς κατάφερε να ενώσει ανθρώπους με διαφορετικές αντιλήψεις, αλλά και πώς οι βαθμίδες της εξουσίας δεν τον επηρέασαν. Έμεινε σεμνός και ταπεινός, μελετητής και στοχαστής, μύστης των θαυμασίων του Θεού, εργάτης της λατρείας και της αγάπης, γνήσιος ιεραπόστολος γι' αυτό λαός και εξουσία τον αποδέχτηκε και τον ακολούθησε. Έδειξαν δε το σεβασμό, την εκτίμηση και την αναγνώριση της Ορθόδοξης Εκκλησίας όταν σε επιμνημόσυνη δέηση του πρώην Προέδρου της Δημοκρατίας παραβρέθηκε όλη σχεδόν η κυβέρνηση με επικεφαλής τον Πρωθυπουργό της χώρας, υπουργούς, βουλευτές, γερουσιαστές, πρέσβεις χωρών, αρχηγούς στρατού, αστυνομίας... και χιλιάδες κόσμου.

Όλο και ευρύτερα (ανα)χωρίζεται η Ορθόδοξος Εκκλησία μας

Την 16ην Ιανουάριου τρ. έ. μετά από επιλογή και αίτηση της οικογένειας του αειμνήστου Προέδρου της Λαϊκής Δημοκρατίας του Congo Mzee Laurent Desire Kabila έγινε η ετήσια επιμνημόσυνη δέησις για την ανάπαυση της ψυχής του στον Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου της Ελληνικής Κοινότητος στην Kinshasa.

Παρευρέθησαν, εκτός των μελών της οικογένειας Kabila, ο Πρωθυπουργός της Κυβερνήσεως, Υπουργοί και Υφυπουργοί, Πρέσβεις διαφόρων χωρών και μέλη διπλωματικών σωμάτων, βουλευταί και γερουσιασταί, εκπρόσωποι - αρχηγοί του στρατού και αστυνομίας, μέλη των οικογενειών Lumumba και Gizenga και πλήθος κόσμου, περί τις 2000 κατά τις εκτιμήσεις ταξιθέτου - πρωτοκόλλου, Ορθόδοξοι και μη.

Ο Ιερός Ναός και η αυλή του πλήρεις καθημένων (1450 καθίσματα) και ορθίων.

Έψαλλαν φοιτηταί της Ορθοδόξου Θεολογικής Σχολής του Πανεπιστημίου μας και άλλοι φοιτηταί υπέρ τους 25.

Ιερούργησαν μαζί με τον οικείον Μητροπολίτην 3 ιερείς και 1 διάκονος.

Την Ακολουθία παρακολουθούσαν με ενδιαφέρον οι εκκλησιαζόμενοι (πολλοί από εγκόλπιον της Θείας Λειτουργίας του Αγίου Ιωάννου του Χρυσοστόμου, γαλλιστί)· υπήρχαν και πολλοί δημοσιογράφοι απαθανατίζοντες την Ακολουθίαν, ενώ εις όλην την χώραν του Congo, και όχι μόνον, επί δίωρον μετεδίδετο απευθείας η Ακολουθία.

Έπειτα από την επίσκεψιν εις Kinshasa τον Σεπτέμβριο του 2007 του Μακαριωτάτου Πατριάρχου Αλεξανδρείας και πάσης Αφρικής κ.κ. Θεοδώρου του Β΄, για τα εγκαίνια της Θεολογικής Σχολής «Ο Άγιος Αθανάσιος ο Αθωνίτης», αυτή η εκδήλωσις ήταν η πιο σημαντική, κατά την οποίαν προεβλήθη η Ορθόδοξος Εκκλησία μας και η κορυφαία Λατρεία της.

Οι επίσημοι ανεχώρησαν από τον Ι. Ναόν, «πολλήν έχοντες εν εαυτοίς συζήτησιν» (Πράξεις κη' 29), εντυπωσιασμένοι από όσα είδαν και άκουσαν.

Από συζήτηση γύρω από στρογγυλό τραπέζι - όπως ακριβώς μου τα είπε ακροατής:

- «Τετάρτη 4.2.2009. 8 το απόγευμα. Στην Kinshasa. Στον Ραδιοφωνικό Σταθμό «του Kabila», όπως τον λένε εδώ, «ζεστάθηκε» η συζήτηση. Δύο βουλευτές και κάποιοι από δω κι από κει. Θέμα τους: τα φοβερά και τρομερά του ανατολικού Congo.

Εντυπώσεις, αιτιάσεις, εκτιμήσεις, «αν ήταν έτσι, θάταν αλλοιώς...» κλπ, κλπ.

Κάποια στιγμή παρεμβαίνει ο ένας από τους δύο βουλευτές·

- «7 χρόνια τώρα γίνεται στις διάφορες εκκλησίες και ευκτηρίους οίκους δέησις και η κατάστασις στην Goma, Bukavu, Uvira, ...δέν άλλαξε.

Εφέτος 8η χρονιά, δέησις στην Ορθόδοξο Εκκλησία του Αγίου Νικολάου, παρουσία Πρωθυπουργού, Υπουργών, Υφυπουργών, Βουλευτών, ανωτάτων δικαστικών και στρατιωτικών και πλήθους κόσμου Ορθοδόξων και μη, 2000 προσώπων εντός και εκτός του Ναού του Αγίου Νικολάου, καθώς εκτιμούν οι ταξιθέτες, **και σε τρεις μέρες συλλαμβάνεται ο αρχηγός των ανταρτών, διαλύονται τα θορυβοποιά και επικίνδυνα στρατεύματά τους. Ειρήνη στην περιοχή!..».**

Συμφώνησαν σ' αυτό και οι άλλοι και πρόσθεταν τις εντυπώσεις από την Θεία Λειτουργία, την σεμνότητα και ιεροπρέπεια των Ιερουργών».

- «**Πάντως εγώ»**, δήλωνε ο πρώτος, **«το ξαναείπα· από την ημέρα της δεήσεως εκείνης πηγαίνω στον ίδιο Ναό ευχαριστημένος και ικανοποιημένος...».**

Αξιόλογο όνειρο, σχέδιο, που υλοποιείται

Μεγάλη η πρωτεύουσα του Congo, Kinshasa. Από 12 ως 16 εκατομμύρια πολίτες ο πληθυσμός της. Είναι και η έδρα της Ιεράς Μητροπόλεως της Ορθοδόξου Εκκλησίας της Κεντρώας Αφρικής.

Κάποτε είχε ως 2000 Έλληνες που πάλευαν επιχειρησιακά στην μεγαλούπολη με επιτυχίες στις επιδόσεις τους, όσο και στις δημόσιες σχέσεις τους.

Σήμερα σημαδεύεται η εστία τους, από τον περικαλλή Ιερό Ναό του Αγίου Νικολάου, που πλαισιώνεται από δύο μεγάλα μέγαρά της στην κεντρική λεωφόρο 30ης Ιουνίου, 85-87. Παραπλεύρως και τα ελληνικά εκπαιδευτήριά της.

Κάτι έμενε σαν σχέδιο, σαν όνειρο, σαν προσφορά· ένα σύστημα εκπαιδευτηρίων για την νεότητα των Κονγκολέζων Νηπιαγωγείο, Δημοτικό, Γυμνάσιο - Λύκειο. Αυτές τις ημέρες παίρνει σάρκα και οστά η ευγενής επιχείρησις.

Την μορφή που θα έχει και δίπλα την διαφωτιστική επιγραφή: «ΔΩΡΟΝ ΤΗΣ ΕΛΛΗΝΙΚΗΣ ΚΟΙΝΟΤΗΤΟΣ ΤΗΣ KINSHASA ΠΡΟΣ ΤΗΝ ΟΡΘΟΔΟΞΟ ΕΚΚΛΗΣΙΑ ΤΗΣ ΛΑΪΚΗΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΙΑΣ ΤΟΥ CONGO».

Η Εκκλησία μας θα μεριμνά και θα διευθύνει τα εκπαιδευτήρια. Τα μαυράκια θα παίρνουν Ελληνοχριστιανική αγωγή και θα προπαιδεύονται να γίνουν καλοί πολίτες της φιλόξενης αυτής χώρας.

Είναι φανερό ότι η Ιερά Μητρόπολίς μας, χάρις στην γενναία αυτή προσφορά της Ελληνικής Κοινότητος στην Kinshasa του Congo, αποκτά νέες διαστάσεις πνευματικής δραστηριότητος και μαζί με το Πανεπιστήμιό της έχει πλέον ολοκληρωμένο τον κύκλο της Παιδείας που προσφέρει στην Κονγκολέζικη νεότητα, με θετικές επιπτώσεις στην όλη πνευματική και πολιτιστική πορεία της.

Είθε σύντομα να επανέλθωμε παρουσιάζοντας σκηνές από την λειτουργία των νέων Εκπαιδευτηρίων μας! Ο Θεός να ευλογήσει!

† **Ο Κεντρώας Αφρικής Ιγνάτιος**

Α) "Μακαρία η οδός" (Λίστα Λαγκάρντ)

Σάλος είχε δημιουργηθεί το 2010 με την αποκάλυψη του τραπεζοϋπαλλήλου Φαλτσιανί και τους κρυφούς – απόρρητους φακέλους τους περιέχοντας χιλιάδες ονόματα φοροφυγάδων, όχι μόνο Ελλήνων αλλά και πολιτών άλλων χωρών.

Πέρυσι ο διοικητής της Ανεξάρτητης Αρχής Δημοσίων Εσόδων Γεωρ. Πιτσιλής σε συνέντευξή του στην Γερμανική Εφημερίδα "Bild" είπε για την Λίστα Λαγκάρντ, ότι παραδόθηκε στους οικονομικούς εισαγγελείς, και αυτοί την έδωσαν στις κατά τόπους εφορίες για έρευνα.

Για μερικά χρόνια ο ελληνικός φάκελος – λίστα – είχε καταχωνιαστεί στα συρτάρια της εφορίας Μεγάλου Πλούτου. Όχι βέβαια χωρίς λόγο. Αλλά επειδή υπήρχαν αρκετοί επώνυμοι που τα ονόματά τους φιγουράριζαν στην λίστα και οι οποίοι τοποθετούσαν σε ξένες τράπεζες τις αρπαχτές και τα... κλοπιμαία, που δεν ήταν βέβαια κάποιες πενταροδεκάρες.

Η λίστα αυτή στη συνέχεια μετονομάστηκε σε "Λίστα Λαγκάρντ" από το όνομα της γαλλίδας υπουργού Οικονομικών, και η οποία ανέλαβε από πλευράς Ε.Ε. να κάνει έλεγχο για πολίτες της Ε.Ε.

Πληροφορίες λένε ότι η έρευνα δεν ολοκληρώθηκε και η Λίστα, λόγω παραγραφής, μπήκε σε τάφο ψάλλοντας το "Μακαρία η οδός...".

Όπως πάντα, έτσι με την ιστορία αυτή, επιβεβαιώνεται ότι τελικά στην Ελλάδα μόνο η... μαρίδα την πληρώνει...

Β) 900 τόνους χασίς ετησίως ΑΛΒΑΝΙΑ

Η μεγαλύτερη εφημερίδα της Ελβετίας η "Neue Zurcher Zeitung" σε ένα μακροσκελές άρθρο γράφει για το τεράστιο πρόβλημα των ναρκωτικών στην Αλβανία.

Πιο αναλυτικά αναφέρει, πως η γειτονική χώρα έχει παγιδευτεί από την Μαφία των Ναρκωτικών, που η καλλιέργειά των τροφοδοτεί την αυξανόμενη διαφθορά και είναι δύσκολο πλέον να καταστεί "καθαρή".

Από την ιταλική αστυνομία, πριν λίγα χρόνια, υπολογίστηκε ότι η Αλβανία παράγει 900 τόνους κάνναβη ετησίως, αξίας άνω των 5 δισεκατομμυρίων φράγκων (4,5 δισ. ευρώ). Βέβαια οι περισσότερες εισαγωγές σε μαριχουάνα και χασίς στην Ευρωπαϊκή αγορά προέρχονται από το Μαρόκο και την Αλγερία.

Το Ευρωπαϊκό Κέντρο Παρακολούθησης Ναρκωτικών σημειώνει ότι, τα τελευταία χρόνια, πολλά κράτη μέλη της Ε.Ε. έχουν εισάγει παράνομα κάνναβη από την Αλβανία. Είναι όμως πολύ δύσκολο να εκτιμηθεί πλήρως η σημασία της αλβανικής κάνναβης για την ευρωπαϊκή αγορά.

Το Βαλκανικό Περισκόπιο σε έκθεσή του αναφέρει ότι η Αλβανία, η μικρή αυτή χώρα της Αδριατικής, είναι ιδανική για την καλλιέργεια κάνναβης, διότι ο ήλιος λάμπει 218 ημέρες τον χρόνο και το εκτεταμένο ορεινό τοπίο προσφέρει πολλές ευκαιρίες για την καλλιέργεια των ναρκωτικών.

Επιπλέον, οι μισθοί του πληθυσμού είναι πολύ χαμηλοί και αυτός είναι ένας τρόπος ελκυστικός.

Το δημοσίευμα επισημαίνει 1) ότι οι συνέπειες για την Αλβανική κοινωνία είναι καταστροφικές επειδή είναι δύσκολο κάποιος να μείνει καθαρός... και 2) ότι επικρατεί μεγάλη διαφθορά στους κρατικούς θεσμούς, αναφέροντας χαρακτηριστικά ότι, από τους 140 δικαστές στη χώρα οι 88 απερρίφθησαν ή παραιτήθηκαν οικειοθελώς επειδή δεν μπορούσαν να δικαιολογήσουν τα περιουσιακά τους στοιχεία που απέκτησαν στη διάρκεια της θητείας των.

Το μεγάλο **ΕΡΩΤΗΜΑ** είναι: Αφού οι δορυφόροι μπορούν να διακρίνουν ακόμα και το μυρμήγκι, γιατί δεν καλούν τις χώρες που παράγουν να τα καταστρέψουν, για το καλό της κοινωνίας και της ανθρωπότητας; Και γιατί δεν προβαίνουν σε σκληρές κυρώσεις;

συνέχεια από την 4η σελίδα

ΕΛΛΑΣ – ΕΛΛΑΣ ...

"Μεριμνάς και τυρβάζεις περί πολλά" ενώ χανόμαστε!

"Έλληνες όντες, βαρβάροις δουλεύσομεν;"
(είμαστε Έλληνες και θα γίνουμε δούλοι των βαρβάρων;)

Ευριπίδης, 480-406 π.Χ., Αρχαίος τραγικός

Ξεκινάω από την σταθερή συντεταγμένη που είναι η τρομακτική εμπειρία του δεύτερου παγκοσμίου πολέμου.

Τότε ο λαός μας περπάτησε στην κοιλάδα του θανάτου, πόνεσε, πείνασε, στερήθηκε και τη μπουκιά του ψωμιού. Η θέα του μαύρου υποκατάστατου του ψωμιού ξυπνούσε μέσα του, αντανακλαστικά, το άλογο ένστικτο της αρπαγής. Η στέρησή του είχε γίνει σκιάχτρο, η δε απειλή του θανάτου μόνιμος εφιάλτης.

Όταν ο κατακτητής αποτραβήχτηκε και άρχισαν να ξεδιαλέγουν τα ερείπια, βάζοντας τη μια πέτρα πάνω στην άλλη για να ξαναχτίσουν τις πόλεις και τα χωριά οργανώνοντας τη ζωή τους, τότε μικροπολιτικοί ζατρικιού σάλπισαν σε όλους τους τόνους το σύνθημα της **"ευμάρειας"** που αποτέλεσε τον κύριο στόχο της πολιτικής τους δραστηριότητας, την "άνοδο του κατά κεφαλήν εισοδήματος".

Το σύνθημα αυτό έπεσε σαν ευλογία στην εξαθλιωμένη ζωή του λαού. Του φάνηκε σαν πρωινή δροσιά που δροσίζει το στεγνό και δίνει ικμάδα στα αποκαμωμένα βλαστάρια. Δέχθηκαν το μήνυμα απονήρευτα, με την κρυφή ελπίδα ότι αποτελούσε προσφορά αγάπης των μετέπειτα ισχυρών για τον αγώνα και τις θυσίες του ελληνικού λαού.

Η κυρίαρχη δύναμη η πέραν του Ατλαντικού, που σκορπούσε στους πέντε ανέμους τα αγαθά της και τα δολάρια, ήρθε και σε μας αρωγός με το σχέδιο "ΜΑΡΣΑΛ" κατ' εφαρμογή του δόγματος Τρούμαν. - Ο Γιωργ. Παπανδρέου δήλωνε: «Προπίνω εις υγείαν της μεγάλης χώρας του προέδρου Τρούμαν και του στρατηγου Μάρσαλ Ζήτω η Αμερική η σταυροφόρος της ελευθερίας» (19-7-1948)- Δεν υποπτεύτηκε ο λαός τότε πως πίσω από τον όγκο της βοήθειας κρύβονταν ο δαίμονας της υποδούλωσης. Πεινασμένος και ταλαιπωρημένος όπως ήταν δέχθηκε τη συμπαράσταση και την οικονομική ενίσχυση, σαν δώρο Θεού.

Κάποια στιγμή ξύπνησε άγουρα και απότομα όταν διαπίστωσε πως τα χέρια που τον βοηθούσαν δεν ήταν καθαρά και αδελφικά, και δεν αποτελούσαν έκφραση αγάπης. Ήταν ένας διπλωματικός χειρισμός στο καινούριο παιχνίδι που άρχιζε με τον τερματισμό του θερμού πολέμου και τον εγκαινιασμό της ψυχρής αναμέτρησης. Τότε ένοιωσε σαν το φτωχό, που τον εκμεταλλεύεται η προκλητική ασυδοσία του πλούσιου. Με το ένα χέρι έδιναν τη βοήθεια και με το άλλο του την άρπαζαν.

Έστελναν στη χώρα μας χρήματα, άλλοτε με

τη μορφή της δωρεάς και άλλοτε με το πρόσχημα του δανείου προπαγανδίζοντας την **"ευμάρεια"** και μετά απομυζούσαν και το χρήμα και την ικμάδα του λαού μας, πουλώντας τα χρήσιμα και τα άχρηστα προϊόντα της βιομηχανίας τους.

Και ενώ είχε διαπιστώσει την πονηρή σκοπιμότητα, δεν είχε τη δύναμη να αντιδράσει, γιατί τον είχε τυλίξει στα πλοκάμια η μεθόδευση του καταναλωτικού συστήματος και η προπαγάνδα της **"ευμάρειας"** τον είχε μαγέψει.

Η διαφήμιση πήρε διαστάσεις πανούκλας. Απλώθηκε και θανάτωσε μέσα τους τις αναζητήσεις και τις χαρές του πνεύματος. Ξέχασε ότι αυτό ήταν, το "σύστημα", σκληρό και πειθαρχημένο δεν άφηνε περιθώρια κριτικής. Τους βομβάρδιζε καθημερινά με την επαγγελία, πως δουλεύει για το δικό του καλό, για τη δική του εξυπηρέτηση, για να κάνει τη ζωή του πιο εύκολη, να του δώσει μικρές και μεγάλες χαρές, να τον γεμίσει με απόλαυση.

Στην πραγματικότητα, με κάθε τους παροχή, τον έκανε περισσότερο δούλο. Τον ανάγκαζε να δουλεύει με ένταση ώστε να βγουν όλοι στην αγορά εργασίας – μικροί μεγάλοι, άνδρες και γυναίκες – για να κερδίζουν περισσότερο χρήμα, και να ξοδεύουν χωρίς κανένα συγκρατημό.

Και απότομα ήρθε η τρομερή οικονομική κρίση, η χρεωκοπία του καταναλωτικού συστήματος, η κατάρρευση ολόκληρου του οικοδομήματος που με τόση περίσσεια περίσκεψη είχαν στήσει οι πρωταγωνιστές της τοπικής και της διεθνούς εκμετάλλευσης.

Η θεότητα της **"ευμάρειας"** αυτόματα έπεσε από τον θρόνο της.

Εκείνοι, που προπαγάνδιζαν τη σπατάλη, άρχισαν να μιλούν για λιτότητα και για αιματηρές περικοπές. Εκείνοι που σοφίστηκαν και επέβαλαν τη φιλοσοφία της απεριόριστης "ευμάρειας", σήκωσαν τα πανό της περιστολής.

Τώρα ανακάλυψαν την απάτη που τους είχαν στήσει, αλλά δεν τολμούσαν να το ομολογήσουν και οι ελάχιστες διαμαρτυρίες τους ήταν ισχνές, υποτονικές και δεν άγγιζαν το κύριο πρόβλημα.

Η βιβλική καταστροφή, που έφερε το παλιρροϊκό κύμα της **"ευμάρειας"** έφερε και τη παραμόρφωση της ανθρώπινης ύπαρξής των. Το σύστημα δούλεψε σαν οδοστρωτήρας, ανοίγοντας μονοπάτια και πλατείς δρόμους για να περάσουν οι πολιτικοποιημένες αθεϊστικές δυνάμεις. Η κρούστα της ευγένειας κρατήθηκε, αλλά τα υπόγεια αθεϊστικά και αντιεκκλησιαστικά ρεύματα βγήκαν στην επίθεση.

Η Ελλάδα μας, που διατηρούσε το πρόσφατο παρελθόν τη φυσιογνωμία της Ορθόδοξης χώρας, της τιμής και της ευλογίας της πνευματικής οικογένειας, και τον ανθώνα των ιερών Παραδόσεων συγκλονίσθηκε. Πέφτοντας η ευμάρεια φύτρωσαν το ζιζάνιο των ποικίλων αιρέσεων και θρησκευτικών διαφοροποιήσεων και δίχως να αλλάξει η νομοθεσία, δίχως να καταργηθεί επίσημα η προστασία της "επικρατούσης θρησκείας", άνοιξαν οι πύλες και αφέθηκαν ελεύθεροι να εισορμήσουν οι τυφώνες των προπαγανδευτών και οι πράκτορες των ύποπτων ιδεολογικών και θρησκευτικών νεοπλασμάτων.

Ψηφίστηκαν θεσμικά Νομοθετήματα, που αφορούσαν την Ορθόδοξο Ελληνική οικογένεια με τρόπο βίαιο και σπασμωδικό, δίχως να ληφθεί υπ' όψιν η μακραίωνη παράδοση, δίχως να ανοιχτεί διάλογος σε επίπεδο ηγεσίας, δίχως να γίνει σεβαστή η έντονη αντίδραση των λαϊκών στρωμάτων που ζουν και αναπνέουν την πλούσια και δυναμική εμπειρία της Ορθοδοξίας.

Η πνευματική αυτοσυνειδησία του Ορθόδοξου Έλληνα χτυπήθηκε μέσα από τα πολυβολεία των Μέσων Μαζικής Ενημέρωσης, δηλητηριάζοντας τις πεποιθήσεις του. Πολεμήθηκε η σταθερότητά του, κλονίστηκαν οι πνευματικές του αντοχές, ανασκάφτηκε ο εδεμικός κήπος των ιερών παραδόσεων.

Ξένα σκοτεινά κέντρα, παράγοντες και παραγοντίσκοι, έπεσαν καταπάνω του με σφοδρή μανία να τον μετακινήσουν, να τον μετατοπίσουν και να τον πείσουν να παρατήσει την ΟΡΘΟΔΟΞΙΑ και να ευθυγραμμιστεί με τα καινούρια σχήματα που φέρνουν την ετικέτα του μοντερνισμού και συνοδεύονται με το διαφημιστικό σλόγκαν της απελευθέρωσης από τις συντηρητικές δομές του παρελθόντος.

Η Πατρίδα μας η ΕΛΛΑΣ κατάντησε σπίτι δίχως πόρτες και δίχως παράθυρα. Στο όνομα, δήθεν, της ελεύθερης επικοινωνίας των ανθρώπων και των ιδεών ξεφύτρωσαν ύποπτες μειονότητες, μπήκαν ύπουλοι εχθροί της καθαρής μας Πίστεως και στην μικρή μας Πατρίδα άρχισαν να αλωνίζουν. Έστησαν κέντρα προπαγάνδας, άνοιξαν ραδιοφωνικούς και τηλεοπτικούς σταθμούς προπαγανδίζοντας και αιχμαλωτίζοντας συνειδήσεις, σπρώχνοντας βίαια στη διαφθορά και ποτίζοντας με ναρκωτικά έτσι ώστε να αλλοιώσουν τη σύνθεση του πληθυσμού και να παραμορφώσουν την ιστορική εικόνα του Ορθόδοξου Έθνους μας.

Τούτη την ώρα η Πατρίδα μας δεν διατηρεί την αυτοτέλεια και την ευχέρεια να ρυθμίζει τα του οίκου της με ελευθερία και με γνώμονα τα δικά της συμφέροντα. Άλλα κέντρα αποφασίζουν για μας με μυστικότητα και με απροσδιόριστα κίνητρα που διαμορφώνουν τον αυριανό ελληνικό και ευρωπαϊκό χάρτη διότι η ελληνική πραγματικότητα και η πνευματική ομοιογένειά της είναι αντίθετη και εμπόδιο στις επιδιώξεις τους. Τους είναι ανάχωμα στην προέλασή τους προς την Βαλκανική Χερσόνησο και εμπόδιο στην αφομοίωση των λαών διότι συγκροτούμε το Ορθόδοξο τόξο της Νότιας και της Ανατολικής Ευρώπης.

Ύπουλοι άνθρωποι, σκοτεινά κέντρα, ξένοι προς τις παραδόσεις και άσχετοι προς την Ορθόδοξη πίστη και παράδοση, θα μας επιβάλουν πολύ σύντομα τη δική του θέληση και θα μας αναγκάσουν να αποδεχθούμε το Νομικό σχήμα, που θα διασπάει την παραδοσιακή μας ενότητα και θα δημιουργήσουν πυρήνες αντιπολιτευόμενους και αντιμαχόμενους. Οπαδοί της θεωρίας "διαίρει και Βασίλευε" θα μας κάνουν χίλια κομμάτια, και μέσα στο πανδαιμόνιο της αντιμαχίας θα παρέμβουν αυτοί σα ρυθμιστές και φίλοι οικοδόμοι της δήθεν ειρήνης, επαναλαμβάνοντας ό,τι έκαναν σε πολλές χώρες με πιο χειροπιαστό γεγονός να είναι η γειτονική Σερβία.

Αυτά τα σχήματα ετοιμάζονται και έρχονται, σαν ρούχα που ράβονται στα εργαστήρια των γνωστών κέντρων για τα δικά μας κορμιά. Οι ορδές των μουσουλμάνων μεταναστεύουν μπουκάροντας αστραπιαία και ανεμπόδιστα στα σύνορα και στα νησιά και σιγά-σιγά εξαπλώνονται σε όλη τη χώρα. Αυτά δεν είναι τυχαία. Τούτη την ώρα δείχνουν λίγοι και αδύναμοι, μικρές και ασήμαντες μειονότητες. Οι διεθνείς διασυνδέσεις τους θα τους αναδείξουν ισχυρούς και ικανούς να διασπάσουν και να διαλύσουν την πνευματική ενότητα που μας κρατά δεμένους.

Θα αφυπνιστούμε άμεσα να αντιμετωπίσουμε το πρόβλημα ή θα ξυπνήσουμε απότομα και θα βρεθούμε μπροστά στο χάος;

Η ΕΛΛΑΔΑ ΣΒΗΝΕΙ!

Το έγραψε ο Α. Λαυρέντζος, συγγραφέας βιβλίου, που ασχολήθηκε με το δημογραφικό πρόβλημα της χώρας και μας εξηγεί την τραγικότητα της κατάστασης που διερχόμαστε, με τον πιο διαφωτιστικό τρόπο:

Στην Ελλάδα – γράφει – κάθε μέρα:

- **Γεννιούνται κατά μέσο όρο 242 παιδιά, από τα οποία τα 200 είναι από ελληνίδα μητέρα.**
- **Πεθαίνουν 341 άτομα, σχεδόν στο σύνολό τους, ελληνικής καταγωγής.**
- **Μπαίνουν παράνομα στη χώρα περισσότεροι από 500 λαθρομετανάστες.**
- **Μεταναστεύουν Έλληνες, με αποτέλεσμα τα τελευταία χρόνια να έχει αποχωρήσει πάνω από μισό εκατομμύριο.**

Η Ελλάδα είναι μια χώρα που σβήνει, μια χώρα που μετατρέπεται σε αφροασιατικό προτεκτοράτο, που θα σπαράσσεται σύντομα από κοινωνικές συγκρούσεις και θα αποτελεί ταυτόχρονα το θέρετρο και τη φαβέλα της Ευρώπης. Γι' αυτό είναι βαρύτατες οι ευθύνες του εγχώριου πολιτικού συστήματος που τίποτε δεν κατάλαβε και σε τίποτε δεν επισπεύδει... ενώ η Ελλάδα σβήνει ...

ΑΓΩΝΑΣ
ΜΗΝΙΑΙΑ ΕΚΔΟΣΗ ΤΩΝ ΑΓΩΝΙΖΟΜΕΝΩΝ
ΛΑΡΙΣΑΙΩΝ ΧΡΙΣΤΙΑΝΩΝ
ΑΡΙΘΜ. ΦΥΛΛΟΥ 270 ΚΩΔ. ΥΠ. 061603
ΝΟΕΜΒΡΙΟΣ 2019
Ιδιοκτήτης Εκδότης Διευθυντής
Τριαντάφυλλος Ι. Τασιόπουλος
ΣΥΝΤΑΣΣΕΤΑΙ ΑΠΟ ΕΠΙΤΡΟΠΗ
Γραφεία: Αιόλου 20 & Αστροναυτών ,
Τ.Κ. 41221 Λάρισα
Τηλ.: 2410 284644
Φαξ: 2410 551113
Εκδίδεται με προαιρετικές προσφορές
ΔΙΑΝΕΜΕΤΑΙ ΔΩΡΕΑΝ
www.agonas.org
info@agonas.org

ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΜΠΕΡΟΣ (τρελοκαμπέρος)

Ο 1ος αετός της αεροπορίας μας

ΛΑΡΙΣΑ: η πόλη που ξεχνά τους ευεργέτες της

συνέχεια από την 4η σελίδα

δων και αποφοίτησε το 1905 με το βαθμό του ανθυπολοχαγού.

Το 1911 η κυβέρνηση Ελ. Βενιζέλου αποφάσισε να εκσυγχρονίσει το στράτευμα δημιουργώντας αεροπορική υπηρεσία στους κόλπους της. Το υπουργείο Στρατιωτικών έκανε πρόσκληση σε ενδιαφερόμενους να την επανδρώσουν. Ο πρώτος που δήλωσε παρόν ήταν ο Δημ. Καμπέρος. Επιλέχθηκαν – μεταξύ 60 υποψηφίων – ακόμα ο Μιχ. Μουτούσης, Χρ. Αδαμίδης και Παν. Νοταράς. Ήταν οι πρώτοι άνθρωποι που στάλθηκαν για εκπαίδευση ως πιλότοι στη Γαλλία στην πόλη Ετάμπ και στην αεροπορική Σχολή **Φαρμάν**, 45 χλμ. έξω από το Παρίσι. Αυτή η τετράδα θα θέσει τις βάσεις για την ιστορία της Πολεμικής Αεροπορίας στη χώρα μας.

Τον Απρίλιο του 1912 ο Καμπέρος, μετά την σχετική εκπαίδευση, επιστρέφει από τη Γαλλία στην Ελλάδα σιδηροδρομικώς μαζί με δύο αεροπλάνα (διπλάνα) τύπου «**Henzy Farman**», που έφτασαν στον Πειραιά με πλοίο, αποσυναρμολογημένα σε δύο κούτες, που αγοράστηκαν από το Ελληνικό κράτος έναντι 123.000 φράγκων.

Ο Καμπέρος συναρμολογεί το διπλάνο του και κάνει τις πρώτες αεροπορικές επιδείξεις στο Φάληρο, στο χώρο του τότε Ζωολογικού Κήπου. Το ημερολόγιο έγραφε 14 Μαΐου 1912. Ο κόσμος το έμαθε και άρχισε να συγκεντρώνεται να τον παρακολουθήσει. Οι εντυπωσιακές αεροπορικές επιδείξεις και τα δεξιοτεχνικά επικίνδυνα ακροβατικά του πάγωναν από φόβο τον κόσμο – αρκετές φορές έκανε προσγείωση ανάμεσα στο πλήθος του κόσμου στην παραλία του ΑΚΤΑΙΟΝ –. Οι θεατές παραληρούσαν... Είναι τρελός ο Καμπέρος, θα σκοτωθεί, φώναζαν, και έτσι κόλλησε το παρατσούκλι **«Τρελο-Καμπέρος».**

Ο ίδιος έγραφε: "Α**ισθανόμουν ότι, εκτός από τη δική μου προσωπική τέρψη, μάγευα και τα πλήθη".** Ο αθηναϊκός λαός έσπευδε, σαν ορμητικός χείμαρρος, να καταλήξει στο αεροδρόμιο του Φαλήρου όπως το ποτάμι ρίχνει τα νερά του στο Δέλτα.

Ο Καμπέρος δεν περιορίζεται στη χρήση του, μόνο ως διπλάνου, αλλά στα μέσα Ιουνίου του 1912 το μετατρέπει και σε υδροπλάνο, βάζοντας πλωτήρες στη θέση των τροχών. Έτσι είχε διττή ιδιότητα, μια να πετάει στον αέρα και μία να σχίζει τη θάλασσα.

Η μετατροπή είχε τεράστια επιτυχία και έγινε από τον ίδιο, με βοήθεια του Γάλλου αερομηχανικού Σοβώ και του καθ. του Πολυτεχνείου Χόνδρου, και το ονόμασε «**Δαίδαλος**». Με αυτό το υδρο-αεροπλάνο στα τέλη Ιουνίου στην διαδρομή Φάληρο-Ύδρα-Φάληρο, κατέρριψε το παγκόσμιο ρεκόρ ταχύτητας, πετώντας με 110 χιλιόμετρα την ώρα. Μια απόσταση 165 χλμ. την έκανε σε μία ώρα και είκοσι λεπτά. Την επομένη ημέρα έγραφαν πρωτοσέλιδα για την πρωτιά αυτή του Καμπέρου.

Στις 29 Σεπτεμβρίου 1912 ξέσπασε ο Α΄ Βαλκανικός πόλεμος. Στη Λάρισα δημιουργείται το πρώτο «**Πολεμικό Αεροπορικό Συγκρότημα**» και λίγες ημέρες αργότερα (5 Οκτωβρίου 1912) ο Αρχιστράτηγος Κωνσταντίνου δίνει εντολή στον Υπολοχαγό Καμπέρο να πετάξει και να κατοπτεύσει τα στρατεύματα του οθωμανικού στρατού που ήταν κατά μήκος του βραχίονα Ελασσόνας-Σαρανταπόρου και να δώσει τις πληροφορίες στο Στρατηγείο για τον συντονισμό της πολεμικής επιχείρησης που ετοιμάζονταν από ξηρά και αέρα. Ο Καμπέρος απογειώθηκε από τη Λάρισα και αφού έκανε αναγνώριση όλης της εχθρικής περιοχής προσγειώθηκε στον Τύρναβο όπου και υπέβαλε την αναφορά του. Η πτήση αυτή είναι η πρώτη στο κόσμο σε ένα τακτικό πόλεμο.

Το αεροπλάνο με τον Καμπέρο

Στις 9 Οκτωβρίου ξεκίνησε η μάχη του Σαρανταπόρου. Το αεροπλάνο με πιλότο τον Καμπέρο μετατρέπεται σε βομβαρδιστικό. Πετούσε πάνω από τον εχθρικό στρατό και έριχνε από ψηλά με το χέρι αυτοσχέδιες βόμβες που τις κατασκεύαζε το εργοστάσιο Μαλτσινιώτη – το μετέπειτα "**ΠΥΡΚΑΛ**" –. Είχαν μέγεθος χειροβομβίδας και βάρος μισό κιλό περίπου. Τις έπαιρνε ανά 6, τις έβαζε σε ξύλινο κουτί αδιάβροχο, από ρέγγες, για να μην πάθουν τίποτα από νερό και υγρασία και ξεκινούσε.

Οι Τούρκοι σάστισαν γιατί δεν είχαν ξαναδεί κάτι παρόμοιο και έχασαν το ηθικό τους. Αυτό ήταν αρκετό για την προέλαση των στρατευμάτων μας.

Ο ίδιος ο Καμπέρος μας κάνει μια θαυμάσια παραστατική περιγραφή: «Τους πρώτους μήνες του πολέμου ήμουν αεικίνητος. Μια στη Λάρισα για να επιβλέπω τη συγκρότηση του Λόχου, και μια στην Αθήνα για να επιβλέπω την κατασκευή αεροπορικών βομβών που θα τις χρησιμοποιούσαμε ρίχνοντάς τες από ψηλά. Ήταν κάτι σαν χειροβομβίδες του μισού κιλού η κάθε μία, τις οποίες κατασκευάζαμε για να τις ρίξουμε στον εχθρό κατόπιν κατοπτεύσεως. Δοχεία βενζίνης, που με την κρούση τους στο έδαφος θα αναφλέγονταν και θα δημιουργούσαν απώλειες στον εχθρό (...). Με μια δαγκωνιά η περόνη απελευθερωνόταν και η χειροβομβίδα έφευγε για το σύντομό της ταξίδι και όταν θα έσκαγε θα κατέστρεφε κάτι ή κάποιον (...). Ξαφνικά ανακάλυψα, ότι πίσω από κάποιες φυλλωσιές είχαν κρύψει τα μυδράλια και από αυτά έριχναν και σκότωναν τους δικούς μας. Πέταξα από πάνω τους και οι τέσσερις χειροβομβίδες που έριξα ήταν αρκετές να τα διαλύσω...».

Ο παγκόσμιος τύπος έγραφε διθυράμβους για την πρωτοπόρα ελληνική αεροπορία και αυτό οφείλονταν στον παράτολμο και ριψοκίνδυνο Καμπέρο που αψηφούσε τον κίνδυνο και επιχειρούσε τέτοια υπεράνθρωπη στρατιωτική προσπάθεια.

Τα νέα ταξίδεψαν παντού και έγινε λαϊκός θρύλος! Και βέβαια τον θεωρούσαν και λίγο μουρλό, και το παρατσούκλι του είχε πια καθιερωθεί, «Τρελοκαμπέρος».

Οι επιχειρήσεις συνεχίστηκαν χωρίς απώλειες μέχρι και την 26η Οκτωβρίου 1912, ημέρα που ο Ελληνικός Στρατός κατέλαβε τη Θεσσαλονίκη.

Ο Λόχος των αεροπόρων έπρεπε να μεταφερθεί στο Μέτωπο της Ηπείρου. Εδώ εκδηλώθηκε διαφωνία μεταξύ του Καμπέρου, διοικητή του Λόχου και του Γάλλου αεροπόρου Μπαρρέ. Ο Καμπέρος πρότεινε τη θέση "Πέντε Πηγάδια", επειδή ήταν κοντά στα Γιάννενα, ενώ ο Μπαρρέ τη Νικόπολη κοντά στην Πρέβεζα. Δεν εισακούστηκε – εκ των υστέρων δικαιώθηκε – και αφού υπέβαλε την παραίτησή του από την Αεροπορία επέστρεψε στο Πυροβολικό που ανήκε. Ήταν 1η Νοεμβρίου 1912 όταν πολέμησε ως λοχαγός του Πυροβολικού στην Ήπειρο.

Το έτος 1913 επανήλθε στην Αεροπορία οργανώνοντάς την και, επισκευάζοντας αεροπλάνα που βρίσκονταν σε αχρηστία. Η έλλειψη βενζίνης, λόγω αποκλεισμού, οδήγησε τον εφευρετικό μας αεροπόρο στην χρησιμοποίηση του νέφτι, μετά τις απαραίτητες μηχανικές βελτιώσεις, για να πετάξουν. Αυτός επίσης οργάνωσε και λειτούργησε την πρώτη στην ιστορία της Ελληνικής αεροπορίας, σχολή χειριστών στη Θεσσαλονίκη.

Με την εκθρόνιση του Βασιλιά Κωνσταντίνου και την ανάληψη εκ νέου της πρωθυπουργίας (Νοέμβριος 1916) από τον Ελ. Βενιζέλο τον έπεισε – παρ' ότι ήταν Βασιλικός – να μεταφερθεί το αεροδρόμιο στη Λάρισα, όπως και έγινε. Ανέλαβε πάλι ο ίδιος την επάνδρωση, την εκπαίδευση και τη Διοίκησή της.

Στο τέλος του 1917 τα εγκαταλείπει όλα και ιδιωτεύει, αναλαμβάνοντας το τεχνικό γραφείο του πατέρα του και το 1927 ιδρύει την μετέπειτα Αερολέσχη Πειραιά.

Το 1928 συγκροτήθηκε το Β΄ Σύνταγμα αεροπόρων Λάρισας και τέσσερα χρόνια αργότερα συγκροτείται η 2η Σμηναρχία Λάρισας, μετά την ανεξαρτητοποίηση του κλάδου της αεροπορίας.

Όλα αυτά τα χρόνια έπαιξε ρόλο – κλειδί στην ίδρυση και λειτουργία Σχολής Ικάρων, και το κατόρθωσε. Το έτος 1932, με προτροπή παλιών φίλων και μαθητών του, επανέρχεται στη νεοσύστατη Πολεμική Αεροπορία και αναλαμβάνει την διοίκηση της Σχολής στο Τατόι, που αργότερα θα ονομαστεί σε «Σχολή Ικάρων», όπως ο ίδιος είχε προτείνει.

Το 1934 αποστρατεύεται με το βαθμό του Ταγματάρχη, αφού προηγουμένως πραγματοποιεί μια ονειρώδη επίδειξη με ένα σαράβαλο αεροπλάνο "Αβρό", πάνω από το βρετανικό αεροπλανοφόρο "Furious" που είχε επισκεφτεί τον Πειραιά.

Τα ξυστά, πάνω από το κατάστρωμα, ακροβατικά του, οι ανάστροφες πτήσεις, που άγγιζαν την επιφάνεια της θάλασσας, ξεσήκωσαν τα πλήθη Ελλήνων και Βρετανών. Την επομένη ημέρα 2 Αυγούστου 1934 αποστρατεύτηκε λόγω ηλικίας.

Έχουμε και τα κωμικοτραγικά! Παραλίγο να μην πάρει και σύνταξη, διότι εκ των υστέρων ανακάλυψαν ότι του έλειπαν κάποια ένσημα... Ανακλήθηκε η αποστράτευση και μετατάχθηκε στην Αεροπορία ως έφεδρος αξιωματικός με τον βαθμό του επισμηναγού για δέκα οκτώ μήνες.

Με την αποστρατεία του (1935) μέχρι και τις παραμονές του Β΄ Παγκοσμίου Πολέμου δεν κάθισε, δεν παροπλίστηκε, αλλά ασχολήθηκε με την εκπαίδευση νεαρών ανεμοπόρων στο Φάληρο.

Το 1941 προσπαθεί για μια ακόμα φορά να βρεθεί στρατευμένος στην Πολεμική Αεροπορία και να προσφέρει τις εθελοντικές του υπηρεσίες δίπλα στους αεροπόρους που πολεμούσαν. Η απάντηση που πήρε ήταν ότι είναι πολύ μεγάλος για κάτι τέτοιο, βυθίζοντάς τον σε θλίψη.

Τον Ιούλιο του 1941 μία γερμανική περίπολος πήγε στο σπίτι του, στη Φρεαττύδα, να τον συλλάβει, αλλά εκείνος αρνήθηκε να τους ακολουθήσει διότι ήταν κατώτεροι σε βαθμό απ' αυτόν. Απαίτησε να έρθει μαζί τους ένας αξιωματικός Γερμανός της Luftwaffe του ιδίου βαθμού όπως και έγινε. Την επομένη παρουσιάστηκαν με έναν επισμηναγό και τότε τους ακολούθησε. Μετά την ανάκριση για τη φημολογούμενη αντιστασιακή του δράση οι Γερμανοί τον σεβάστηκαν και τον επέτρεψαν να φύγει.

Λίγο πριν το τέλος του έγραψε: «**Πλησιάζω τα εξήντα. Έκανα τόσα πολλά και τίποτα δεν έκανα. Δεν παντρεύτηκα. Δεν έκανα ένα παιδί. Πολλοί είπαν, ότι παντρεύτηκα την Ελλάδα και της γέννησα πλήθος νίκες. Είναι όμως έτσι; Ή μήπως η κρυφή μου ερωμένη ήταν η Αεροπορία;**».

Ένα εμβατήριο των Ελλήνων αεροπόρων λέει: «**... σαν πιάνω το τιμόνι να γίνομαι πότε αετός και πότε χελιδόνι. Και αν η μοίρα το καλεί μια μέρα να πεθάνω παίρνω του χάρου το φιλί μες το αεροπλάνο**». Τον Δημήτρη Καμπέρο δεν τον βρήκε ο Χάρος στο αεροπλάνο, αλλά μέσα στο σπίτι του από διαρροή φωταερίου λόγω βλάβης των σωληνώσεων. Αποκοιμήθηκε και δεν ξύπνησε, χωρίς να προφτάσει να δει την απελευθέρωση. Το ημερολόγιο έγραφε 4 Φεβρουαρίου 1942.

Το ότι η Λάρισα έγινε και είναι ο κορμός της Ελληνικής Αεροπορίας το οφείλει στον θρύλο που λέγεται ΔΗΜΗΤΡΙΟΣ ΚΑΜΠΕΡΟΣ (Τρελοκαμπέρος).

Η Λάρισα ευγνωμονούσα τον... **Ξ Ε Χ Α Σ Ε ! ! !**

συνέχεια από την 1η σελίδα

ΦΥΛΑΧΤΑ

μίμηση ή επίδραση αφελών μεγαλύτερων σε ηλικία και η κακώς νοούμενη παράδοση, κάνουν πολλούς ανθρώπους να νομίζουν ότι (έχοντας στο λαιμό, στο χέρι ή στην τσέπη τους κάποιο φυλαχτό που αγόρασαν από πλανόδιο πωλητή στην πανήγυρη του ναού και δεν ξέρουν τι περιέχει, κρεμώντας κάπου ένα σκόρδο, καρφώνοντας στην πόρτα του σπιτιού τους ένα πέταλο κ.λ.π.), θα εξορκίσουν το κακό! Δεν είναι σπάνιο οι επιτήδειοι που εμπορεύονται παρόμοια φυλαχτά, να αναμιγνύουν μαζί με τυχόν ιερά αντικείμενα (όπως βαμβάκι με λάδι κανδήλας της Παναγίας ή Αγίου) και ρινίσματα σκόρου, ρίγανης, κόκαλου νυχτερίδας κ.ά.

Μοιάζει να είναι απίστευτο, ότι εμείς οι χριστιανοί, ενώ έχουμε στη διάθεσή μας ένα πανίσχυρο φυλαχτό, τον τίμιο Σταυρό του Κυρίου, και μάλιστα από την ώρα της Βάπτισής μας, δώρο του ή της αναδόχου μας, δεν το αξιοποιούμε. Δεν τον φέρουμε κρεμασμένο στο λαιμό μας. Τον έχουμε φυλαγμένο στο κομοδίνο ή κάποιο συρτάρι και τον φοράμε όταν μεγαλώσουμε, ως στολίδι επειδή είναι χρυσός, σε επίσημες εκδηλώσεις... Ο Σταυρός είναι το ισχυρότερο φυλαχτό του χριστιανού. Είναι «**όπλον κατά του διαβόλου**» και των δαιμόνων του. Αποτρέπει τη βασκανία, τα μάγια, κάθε ανεπιθύμητη επιβουλή. Γι' αυτό και ο άγιος Κύριλλος, επίσκοπος Ιεροσολύμων, συμβουλεύει:

«**Σε όλα να κάνετε το σχήμα του σταυρού. Στο ψωμί που τρώτε, στο ποτήρι από το οποίο πίνετε νερό, όταν μπαίνετε ή βγαίνετε από το σπίτι, πριν κοιμηθείτε, καθώς βρίσκεσθε στο κρεβάτι ή σηκώνεστε, στις οδοιπορίες ή κατά την ξεκούρασή σας, ο σταυρός είναι ο μεγάλος φύλακάς σας και παρέχεται δωρεάν στους φτωχούς και χωρίς κόπο στους αρρώστους, διότι χαρίζεται από τον Θεό και αποτελεί στήριγμα των πιστών και φόβητρο των δαιμόνων**». Ο τίμιος σταυρός ας είναι στο εξής το μοναδικό φυλαχτό μας. Όπως πριν από δεκαετίες οι δάσκαλοι έβαζαν τους μαθητές να καλλιγραφούν και αναρτούσαν στους τοίχους της τάξης ωραία συνθήματα σαν το:

Όποιος κάνει το σταυρό του
όπλο έχει στο πλευρό του.

(Από το Ημερολόγιο του Αγωνιστή Ιερέα π. Παν. Παλαιοξάρη).

Ομιλίες στο βιβλίο της Αποκάλυψης του Αγ. Ιωάννου του Θεολόγου από το μακαριστό γέροντα π. Αθανάσιο Μυτιληναίο.

Ερμηνεία εις την Αποκάλυψη, 4η συνέχεια από την 19η Ομιλία 29/3/1981

Ὁ ἔχων οὖς ἀκουσάτω τί τὸ Πνεῦμα λέγει ταῖς ἐκκλησίαις»

(Ἀπ. 2, 26-29).

Καί τώρα τίθεται τό ἐρώτημα: Πῶς θά στηριχθοῦν καί φυλαχθοῦν τά ὑγιῆ μέλη τῆς Ἐκκλησίας σήμερα; Δεν εἶναι σπουδαῖον θέμα;

Ὑπάρχουν τρεῖς τρόποι: Ἡ συνύπαρξις, ἡ ὕπαρξις καί ἡ ἀπομόνωσις.

Καί πρῶταπρῶτα· ὅταν λέμε «συνύπαρξις», ἐννοοῦμε ὁ πιστός νά συνυπάρχῃ μέσα εἰς τόν κόσμον μέ τούς ἀνθρώπους τοῦ κόσμου, ὅπως ἀκριβῶς σήμερα γίνεται. Δηλαδή «συνύπαρξις» θά σήμαινε ἐδῶ τό νά ζῇ ὁ πιστός ὅπως ἀκριβῶς ζῇ ὁ κόσμος. Εἶναι αὐτό τό ἄνοιγμα τῆς Ἐκκλησίας πού παρατηροῦμε σήμερα, νά θέλῃ νά δεχθῇ κάθε κοσμική εἰσβολή καί νά κοσμικοποιηθῇ. Ἀνοίγομε τίς πόρτες τῆς Ἐκκλησίας διάπλατα καί λέμε: «Περάστε, κύριοι. Τί ἀπαιτήσεις ἔχετε; Τί θέλετε; Θέλετε στήν λατρεία κιθάρα; Νά σᾶς βάλωμε τήν κιθάρα στήν λατρεία. Τί θέλετε; Χορωδία; Νά σᾶς βάλωμε καί χορωδία. Τί ἄλλο θέλετε; Νά περικόψουμε; Ἐν τάξει· νά περικόψουμε. Ἀρκεῖ ἐσεῖς νά ’ρθῆτε»!

Ἔτσι, ἀνοίγομε διάπλατα τίς πόρτες καί δεχόμεθα τούς ἀνθρώπους ὅπως εἶναι. Εἴμεθα ἕτοιμοι νά κάνωμε κάθε ἀβαρία –μά κάθε ἀβαρία!– ἀκόμη νά ἀμνηστεύσωμε καί τήν πορνεία –Τό ξανατονίζω· νά ἀμνηστεύσωμε καί τήν πορνεία!– καί πολλά ἄλλα νά ἀμνηστεύσωμε, ἀρκεῖ νά παρουσιάσωμε στούς ἀνθρώπους μας ὅτι κατανοοῦμε δῆθεν τόν κόσμον –Ἀκοῦστε· «κατανοοῦμε τόν κόσμον»!– καί ὅτι θά πρέπῃ μέ κάθε τρόπο νά τόν βοηθήσουμε, κάνοντας στραβά μάτια σ’ ἐκεῖνα τά ὁποῖα ἔχει! Ἔτσι, θά δεχθοῦμε σιωπηρά καί τήν ἔκτρωσι καί ἄλλα πράγματα. Καί πολλά ἄλλα πράγματα!...

Μή νομίζετε, ἀγαπητοί μου, πώς εἶναι οὐτοπιστικά αὐτά πού σᾶς λέγω. Αὐτά γίνονται σήμερα! Ἂν ξέρατε πώς σκεφτόμαστε! Ἂν ξέρατε πῶς σκέπτονται τά μυαλά τῶν κληρικῶν! Οἱ ποιμένες, ἄν ξέρατε, σήμερα πῶς σκέπτονται!... Καί δέν ὁμιλῶ γιά τούς εὐρωπαίους ποιμένες τοῦ προτεσταντικοῦ καί τοῦ ρωμαιοκαθολικοῦ κόσμου. Ὦ, ἐκεῖ ὑπάρχει... Φρίξον ἥλιε! Ὁμιλῶ γιά μᾶς! Γιά μᾶς!... Ἂν ξέρατε σήμερα πῶς σκεπτόμαστε! Ἔτσι, νά εἴχαμε λιγάκι ἄνεσι, καί νά μπορούσαμε νά πετάξουμε μερικά ταμπού, ὅπως λέμε, ἄν ξέρατε τί ἀποκαλύψεις θά εἴχαμε, καί τί πράγματα θά λέγαμε εἰς τόν κόσμον...

Λοιπόν· αὐτό λέγεται «συνύπαρξις». Αὐτό λέγεται «ἄνοιγμα τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά βοηθήσῃ δῆθεν καί νά κατανοήσῃ τόν σύγχρονο κουρασμένο καί προβληματισμένον ἄνθρωπο». Καί τό ἐπιχείρημα ποιό εἶναι; Ὅτι ἡ Ἐκκλησία πρέπει νά ἀκολουθῇ τόν σύγχρονο ἄνθρωπο ἀπό πίσω, γιά νά μήν φανῇ ὀπισθοδρομική καί ἀντικοινωνική!... Ὅπως ἀκριβῶς ἡ μαμά ἀφήνει τό παιδάκι νά πάῃ στό νηπιαγωγεῖο, καί πηγαίνει ἀπό πίσω καί τό παρακολουθεῖ. Ἔτσι λοιπόν τώρα ἡ Ἐκκλησία θά παρακολουθῇ ξωπίσω τόν σύγχρονο ἄνθρωπο. Ἤ, ἄν θέλετε, ὅταν κάποιος θά ἦταν πονηρός, θἄκανε τό ἑξῆς:

Κάποτε, ξέρετε, ἕνας εἶχε γουρούνια καί ἤθελε νά τά πάῃ στό σφαγεῖο –Τά γουρούνια εἶναι πολύ δύστροπα ζῶα– καί ἐφήρμοσε τό ἑξῆς σχέδιο: Πῆρε σ’ ἕναν τροβά βαλανίδια καί τά πετοῦσε λίγαλίγα χάμω. Τά γουρούνια ἔτρεχαν νά φᾶνε τά βαλανίδια. Καθώς αὐτός προχωροῦσε, πετοῦσε ἄλλα βαλανίδια, καί τά γουρούνια τόν ἀκολουθοῦσαν ἀπό πίσω. Μ’ αὐτόν λοιπόν τόν τρόπο ὁδήγησε τά γουρούνια μιά χαρά στό σφαγεῖο!

Αὐτό κάνει καί ὁ Διάβολος. Τρέχει ὁ σύγχρονος κόσμος ἀπό ’δῶ καί ἀπό ’κεῖ, τρέχει ἀλαφιασμένη καί ἡ Ἐκκλησία ἀπό πίσω, γιά νά σώσῃ τόν κόσμο. Ταυτοχρόνως ὅμως –Τί πονηρός πού εἶναι ὁ Διάβολος!– ἀπομακρύνει τήν Ἐκκλησία ἀπό τόν κύριο σκοπό της καί προορισμό της, πού εἶναι νά σώσῃ πραγματικά τούς ἀνθρώπους, γιατί ἁπλούστατα σ’ αὐτό τό τρεχαλητό της πίσω ἀπό τόν σύγχρονο ἄνθρωπο κάνει χίλιεσμύριες ἀβαρίες! χίλιες μύριες ἀβαρίες, οἱ ὁποῖες τελικά καθ’ ἑαυτές δέν σώζουν. Αὐτό κάνει ὁ Διάβολος!

Ἀλλά ἀκοῦστε πῶς τό λέγει αὐτό ὁ ἀπόστολος Παῦλος, γιά νά τό κατοχυρώσουμε: «Μὴ γίνεσθε ἑτεροζυγοῦντες ἀπίστοις –Μήν μπαίνετε στόν ἴδιο ζυγό μέ τούς ἀπίστους· δέν σηκώνεται, δέν γίνεται–· τίς γὰρ μετοχὴ δικαιοσύνῃ καὶ ἀνομίᾳ –γιατί ποιά εἶναι ἡ μετοχή τῆς δικαιοσύνης μέ τήν ἀνομία, τῆς ἀρετῆς μέ τήν ἁμαρτία–; τίς δὲ κοινωνία φωτὶ πρὸς σκότος –ποιά εἶναι ἡ κοινωνία τοῦ φωτός μέ τό σκοτάδι–; τίς δὲ συμφώνησις Χριστῷ πρὸς Βελίαλ –ποιά εἶναι ἡ συμφωνία, τό ταίριασμα ἔστω σέ κάποια σημεῖα, μεταξύ Χριστοῦ καί σατανά–; ἢ τίς μερὶς πιστῷ μετὰ ἀπίστου –ἤ ποιά εἶναι ἡ μερίδα τοῦ πιστοῦ μέ τόν ἄπιστον–;» (2 Κορ. 6, 1415).

Ἀκοῦστε λοιπόν. Αὐτό, τό «ἑτεροζυγοῦντες», ὁ ἀπόστολος Παῦλος τό ἀναλύει μέ τέσσερα στοιχεῖα: Πρῶτον «μετοχή», δεύτερον «κοινωνία», τρίτον «συμφώνησις» καί τέταρτον «μερίς». Καί τά τέσσερα αὐτά μέ μία λέξι θά τά λέγαμε «συνύπαρξι». Θά τά ξαναπῶ: «Μετοχή», «συμφωνία», «κοινωνία», «συμφώνησις», «μερίς»· δηλαδή μέ μία λέξι «συνύπαρξις». Καί λέγει ὁ Ἀπόστολος: «Ποιά συνύπαρξις εἶναι δυνατόν νά ὑπάρχῃ μέ τόν ἄπιστο, μέ τόν διεφθαρμένο, μέ τόν διάβολο;»! Ὑπάρχει συνύπαρξις;... Δέν ὑπάρχει. Ἀπορρίπτεται λοιπόν αὐτή ἡ μέθοδος.

Εἶπα προηγουμένως, ἄν προσέξατε, θά μέ διορθώνατε, ὅτι τρεῖς τρόποι ὑπάρχουν σήμερα νά διατηρήσουμε τά ὑγιῆ μέλη. Θά μέ διορθώνατε, διότι αὐτός ὁ τρόπος δέν εἶναι γιά διατήρησι τῶν ὑγιῶν μελῶν τῆς Ἐκκλησίας. Ἀγαπητοί μου, τόν ἀνέφερα τόν τρόπον αὐτόν, γιατί θεωρεῖται ἕνας τρόπος νά διατηρηθῶ Πιστός. Βεβαίως αὐτό εἶναι οὐτοπία. Δέν εἶναι δυνατόν ποτέ νά συμβῇ. Νά τό ξέρετε· δέν εἶναι δυνατόν ποτέ νά συμβῇ!

Ἐρχόμεθα εἰς τόν δεύτερον τρόπον. Εἶναι ἡ ἁπλή ὕπαρξις τοῦ Πιστοῦ μέσα εἰς τόν κόσμον, χωρίς νά μετέχῃ εἰς τό ἦθος τοῦ κόσμου. Ἀντιθέτως, φροντίζει νά ἐπηρεάζῃ τό περιβάλλον του, ὅσο μπορεῖ καί ἐάν μπορῇ, ὥστε αὐτό νά δεχθῇ τό Εὐαγγέλιο.

Γράφει ὁ ἀπόστολος Παῦλος: «Μὴ συναναμίγνυσθαι πόρνοις, καὶ οὐ πάντως τοῖς πόρνοις τοῦ κόσμου τούτου ἢ τοῖς πλεονέκταις ἢ ἅρπαξιν ἢ εἰδωλολάτραις· ἐπεὶ ὀφείλετε ἄρα ἐκ τοῦ κόσμου ἐξελθεῖν» (1 Κορ. 5, 910).

Προσέξτε τό ρῆμα –τό ἀπαρέμφατο γιά τήν ἀκρίβεια– «συναναμίγνυσθαι». «Νά μήν ἀνακατεύεσθε –ἐπί λέξει– μέ τούς πόρνους· καί δέν ἐννοῶ βέβαια τούς πόρνους τοῦ κόσμου –δηλαδή τούς ἔξω τῆς Ἐκκλησίας ἀνθρώπους– ἤ τούς πλεονέκτες καί τούς ἅρπαγες καί τούς εἰδωλολάτρες, γιατί τότε θἄπρεπε νά βγῆτε ἀπό τόν κόσμο καί νά πᾶτε στά βουνά· ἀλλά ἐάν κάποιος ἀδελφός ὀνομάζεται ὅτι εἶναι πόρνος, μέ αὐτόν οὔτε νά τρῶτε μαζί του· μηδέ συνεσθίειν».

Ὅμως μποροῦμε νά ποῦμε ὅτι ὅλοι σήμερα εἶναι Χριστιανοί. Συνεπῶς τί πρέπει νά κάνουμε;

Ἀκοῦστε λοιπόν. Ὁ νοῦς τοῦ χωρίου εἶναι ὁ ἑξῆς: Ἐσύ, ὁ Χριστιανός, δύνασαι νά εἶσαι μέσα εἰς τόν κόσμον. Τώρα, ἐάν ὁ μπακάλης εἶναι παλιάνθρωπος, ὁ χασάπης εἶναι εἰδωλολάτρης, ὁ δικηγόρος εἶναι Μασόνος, ὁ τέταρτος εἶναι δέν ξέρω τί, ὁ πέμπτος εἶναι ὅ,τι εἶναι, πάντως κατ’ οὐσίαν ἔχουν ἀπεμπολήσει, ἔχουν διώξει, ἔχουν πατήσει τήν χριστιανική τους ἰδιότητα, ἐσύ δέν πρέπει νά ἐπηρεαστῇς.

Ἀκοῦστε, ἀγαπητοί μου. Θά κάνουμε αὐτό πού ἔκαναν καί οἱ ἀρχαῖοι Χριστιανοί –Αὐτό θέλει νά πῇ ὁ ἀπόστολος Παῦλος· αὐτός εἶναι ὁ νοῦς τοῦ χωρίου–: Θά πάω στόν μπακάλη νά ἀγοράσω· θά μπῶ καί στόν χασάπη νά ψωνίσω· θά κάνω κανονικά τίς δουλειές μου. Θά συνεργασθῶ δηλαδή μές στήν κοινωνία μέ αὐτούς τούς κοινωνικούς παράγοντες, ἀλλά δέν θά ἔχω καμμίαν σχέσι μέ τό κοσμικόν ἦθος, διότι ἐγώ ἔχω τό δικό μου, τό ὀρθόδοξο χριστιανικόν ἦθος.

Θά λέγω σέ ὅλο τόν κόσμο «Καλημέρα σας. Πῶς εἶσθε;». Ὁ ἀπόστολος Παῦλος μάλιστα, προκειμένου νά χειροτονηθῇ κάποιος πρεσβύτερος ἤ ἐπίσκοπος, λέγει νά παρθῇ ἡ γνώμη καί τῶν ἔξω –Ἐννοεῖ τῶν εἰδωλολατρῶν· τῶν παλιανθρώπων!–, γιά τό ἄν αὐτός πράγματι εἶναι σπουδαῖος ἄνθρωπος. Ἀλλά πῶς θά μέ χαρακτηρίσῃ ὁ ἄλλος σωστό ἄνθρωπο; Θά λέγω τήν καλημέρα μου –«Καλημέρα σας. Πῶς εἶσθε; Τί κάνετε; Καλά, εὐχαριστῶ. Χαίρετε»–· δέν θά ἔχω ὅμως καμμιά συνάφεια μαζί του. Οὔτε σέ ἐπισκέψεις οὔτε σέ κουμπαριές οὔτε σέ ἐκδρομές οὔτε σέ διασκεδάσεις, τίποτα, πουθενά. Πουθενά!

Αὐτόν τόν τρόπο θά τόν ὀνομάζομε «Ἁπλῶς ὑπάρχω μέσα εἰς τόν κόσμον, χρησιμοποιῶ τόν κόσμον, ἀλλά δέν ἔχω τό ἦθος τοῦ κόσμου». Πρός τοῦτο ὅμως πρέπει νά ἀποκτήσωμε συνείδησι τοῦ πράγματος, γιά νά φυλαγώμαστε. Καί ἐσεῖς θά φυλάγεσθε, σάν μεγάλοι πού εἶστε, ἀλλά θά βοηθᾶτε ἀναλόγως νά φυλάγωνται καί τά παιδιά σας. Θά στείλετε τό παιδί σας στό σχολεῖο. Δέν μπορεῖ τό παιδί νά μήν πάῃ στό σχολεῖο, ἄν καί τά σχολεῖα μας σήμερα εἶναι στήν πραγματικότητα ἀρνητικά. Θά πῆτε τοῦ παιδιοῦ σας: «Παιδί μου, θά πᾶς στό σχολειό. Πρόσεξε ὅμως! Ἰδιαίτερες συντροφιές καί δοῦναι λαβεῖν καί σχέσεις μέ τούς συμμαθητᾶς σου καί λοιπά δέν θά ἔχῃς. Τελείωσε. Θά πᾶς νά μαθαίνῃς γράμματα καί θἄρχεσαι ἐδῶ».

Θά μοῦ πῆτε «Δέν θά δεχθῇ ἐπιδράσεις τό παιδί;».

Θά ἀγωνιζόμαστε νά μήν δεχθῇ τίς ἐπιδράσεις. Θά βοηθᾶμε τό παιδί, ὅσο τοῦτο εἶναι δυνατόν.

Καί ἡ τρίτη περίπτωσις –Δυστυχῶς ὁ χρόνος περνᾶ– εἶναι τῆς ἀπομονώσεως, ἡ ὁποία ἀπομόνωσις σέ πολλές περιπτώσεις στήν ἐποχή μας εἶναι ἀναγκαιοτάτη! Πρέπει νά σημειώσουμε ὅτι τήν ἀπομόνωσι τήν συνιστᾶ καί αὐτός ὁ Θεός. Εἶναι γραμμένο στόν Ἡσαΐα (52, 11), στόν Ἰερεμία (16,5) καί στήν Δευτέρα πρός Κορινθίους. Ἀκοῦστε:

+ π. Αθ. Μυτιληναίος

«Ἐξέλθετε ἐκ μέσου αὐτῶν καὶ ἀφορίσθητε, λέγει Κύριος (« Ἀφορίζω» θά πῇ «ξεχωρίζω»· «βγαίνω καί ξεχωρίζω τόν ἑαυτόν μου»), καὶ ἀκαθάρτου μὴ ἅπτεσθε –τίποτα ἀκάθαρτο δέν θά ἐγγίσετε–, κἀγὼ εἰσδέξομαι ὑμᾶς –καί θά σᾶς δεχθῶ–» (Β΄ Κόρ. στ΄ 17).

Αὐτό σημαίνει ὅτι ὑπάρχουν περιπτώσεις πού πρέπει νά ἐφαρμόσουμε τήν ἀπομόνωσι· νά ἀπομονωθοῦμε! Νά ἀπομονώσουμε τά παιδιά μας καί τόν ἑαυτό μας. Ναί, ὑπάρχουν πολλές περιπτώσεις. Δέν θά πᾶμε σέ τηλεοράσεις γιά νά ἰδοῦμε, ἐπί παραδείγματι. Δέν θά πᾶμε στόν κινηματογράφο. Τελείωσε. Θά ἀπομονωθοῦμε, στό σημεῖο αὐτό. Τελείωσε! Πάει! Ἂν θέλετε νά σωθοῦμε καί ἄν θέλετε τά παιδιά σας νά γίνουν καλά παιδιά. Ἀκούσατέ με πού σᾶς τό λέω. Ἐγώ τό βγάζω αὐτό καί σάν συμπέρασμα πρακτικό ἀπό τήν πραγματικότητα.

Εἶναι φανερό ὅτι μέ αὐτούς τούς δυό τελευταίους τρόπους σέ συνδυασμό –τῆς ὑπάρξεως καί τῆς ἀπομονώσεως· ὄχι τῆς συνυπάρξεως– πρέπει νά προφυλαχθοῦν τά ὑγιῆ μέλη τῆς Ἐκκλησίας, γιά νά μή νεκρωθοῦν πνευματικά.

Ἴσως θά ἀποδοθῇ ἡ κατηγορία τοῦ ἀπομονωτισμοῦ καί τῆς καθυστερήσεως· τῆς μή προόδου, τῶν παρωπίδων ἤ τοῦ σκοταδισμοῦ, ὅπως συνήθως λέγουν!

Ἀγαπητοί μου· δέν μᾶς ἐνδιαφέρει. Ἀγαπητοί μου, δέν μᾶς ἐνδιαφέρει! «Ὁ δίκαιος ἐκ πίστεως ζήσεται» (Ρωμ. 1, 17).

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ

ΟΡΘΟΔΟΞΗ ΔΟΓΜΑΤΙΚΗ 86ον

Η εφημερίδα μας σε συνέχειες θα δημοσιεύει την «Ορθόδοξη Δογματική» προς εδραίωση της Ορθοδόξου Πιστεώς μας

Α’ ΘΕΟΛΟΓΙΑ (ΣΥΝΕΧΕΙΑ ΑΠΟ ΤΟ ΠΡΟΗΓΟΥΜΕΝΟ)

του πρεσβύτερου Ευστάθιου Κολλά Ορθόδοξος Θεολόγος, εκκλ/κος συνήγορος, επίτιμος πρόεδρος εφημ. κληρου Ελλάδος

Α. Το προφητικόν αξίωμα του Χριστού

4. Επαγρύπνησις: Η διδασκαλία του Κυρίου είναι κλήση προς επαγρύπνηση (= εντεταγμένη προσοχή). Ήρθε η Βασιλεία. Ο οικοδεσπότης έφυγε και θα έλθει πάλι. Δεν γνωρίζουμε όμως το πότε θα έλθει (Παραβολή πιστού οικονόμου). Προσπάθεια μη θησαυρισμού και διαρκούς φροντίδας, όπως ο άφρων πλούσιος της παραβολής, διότι «όπου είναι ο θησαυρός (= τα πλούτη μας) εκεί και η καρδία ημών» (Ματθ. 6, 19-21). Γιατί ζούμε και πνιγόμαστε έτσι, ώστε να είναι η ζωή μας μόνον αυτοί οι θησαυροί του κόσμου, τους οποίους «σης (= σκόρος) και βρώσις (= φθορά της σαπίλας και της σκουριάς) αφανίζει;», ενώ άλλοι είναι οι μόνιμοι θησαυροί μας «εν ουρανώ;». Γιατί λοιπόν ζούμε, όπως προ του κατακλυσμού; (Απολυτοποίηση του σχετικού (= κόσμος) και σχετικοποίηση (= μεταβολή κατά το δοκούν) του Απολύτου (= αιώνιου).

Στον Χριστιανισμό πρέπει η θέση του απολύτου να δοθεί στο Απόλυτον (= Αιώνιον) και του σχετικού στο σχετικόν (= κόσμος). Ο άνθρωπος έχει πνιγεί, έχει πήξει στις μέριμνες της ζωής και δεν μπορεί να έλθει να ιδεί τον Θεό. Οι άνθρωποι ζουν στα σημεία των καιρών, αφοσιωμένοι, όπως τότε, στις διάφορες εργασίες τους. Ενώ πρέπει να γρηγορούν. Ο άνθρωπος σε κάθε στιγμή της ζωής του πρέπει να ζη το Αιώνιον. Αυτή είναι και η έννοια της Μετανοίας, ήτοι σε κάθε στιγμή να προσπαθούμε να μη φύγουμε – απομακρυνθούμε από το Αιώνιον. Διότι: α. Μας δόθηκε η δυνατότητα να σωθούμε, ήλθε η Βασιλεία (αντικειμενικά), και β. Η υποκειμενική ευθύνη, ότι δηλαδή η δυνατότητα της σωτηρίας υπάρχει στον καθένα μας.

Η Βασιλεία του Θεού είναι παρούσα σε αυτούς που την ζουν ως σωτηρία, και θα την βρουν στην πληρότητά της στο μέλλοντα αιώνα. Υπάρχει παρούσα σε αυτούς που την ζουν ως κόλαση και η οποία θα έλθει ως κρίσις επ’ αυτών. Σε αυτούς που ζουν το μέλλον στο παρόν, και το παρόν ως βάση του μέλλοντος.

5. Εντολή της Αγάπης: Στην ερώτηση του Νομικού, ποία είναι η μεγάλη εντολή στο Νόμο, ο Χριστός του απαντά, ότι είναι η Αγάπη. Η Αγάπη ως Νόμος, ως Δικαιοσύνη. Ο Κύριος δεν είναι άνομος, αλλά πληροί ουσιωδώς τον Νόμον και τον καταργεί. Η Αγάπη, λοιπόν, προς τον Θεόν είναι η μεγάλη εντολή στον Νόμο και η Αγάπη αυτή δεν προϋποθέτει την αγάπη προς τον πλησίον. Η Αγάπη προς τον Θεό σημαίνει υπακοή σ’ Αυτόν, ενώ η αγάπη προς τον άνθρωπο έχει την έννοια της αμοιβαιότητας (= ανταπόδοσης), ισοτιμίας και όχι ως υποταγή δουλεία, όχι αγάπη σε σχέση υπαλλήλου, υπάλληλος (= ως εκτελών εργασία υπό διαταγές ανωτέρου), αλλά ως αγάπη ενάλληλος (= αμοιβαία).

Παντού στην Γραφή η αγάπη προς τον Θεό έχει το προβάδισμα. Από την αγάπη μας προς τον Θεό μπορεί να αγαπάμε σωστά και τον συνάνθρωπο, ενώ αντιθέτως ο Ουμανισμός (= ανθρωπισμός) δεν προϋποθέτει την αγάπη προς τον Θεόν, προ της αγάπης προς τον συνάνθρωπο. Η αγάπη είναι Χάρις. Μας αγάπησε πρώτος ο Θεός και έτσι εμείς εμάθαμε να αγαπάμε. Η αγάπη προς τον πλησίον ουδόλως υποτιμάται, αλλά πλησιάζει με την αγάπη προς τον Θεό.

Αγάπη είναι η συγκεκριμένη συμπεριφορά και συμπαράσταση στην συγκεκριμένη ανάγκη του απέναντι μας πάσχοντα, εκεί όπου υπάρχει πείνα, δίψα, γύμνια, ασθένεια, κλπ, (παραβολή Δευτέρας Παρουσίας) (Ματθ. 25, 31-46).

(συνεχίζεται)

συνέχεια από το προηγούμενο φύλλο

ΟΙ ΜΑΥΡΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ ΤΗΣ ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗΣ ΙΣΤΟΡΙΑΣ

Η ΕΚΚΛΗΣΙΑΣΤΙΚΗ ΔΙΚΑΙΟΣΥΝΗ

«Ότι δίκαιος Κύριος και δικαιοσύνης ηγάπησεν, ευθύτητας είδε το πρόσωπον αυτού» (Ψαλ. 10, 7).

Ο Νόμος περί Εκκλησιαστικών Δικαστηρίων 5383/1932 είχε ψηφιστεί επί διακυβερνήσεως της χώρας μας από τον Ελ. Βενιζέλο και υπουργό Παιδείας και θρησκευμάτων Γεώργιο Παπανδρέου «**η εν γένει δικαστική εν τη Εκκλησία τάξις**».

Ο Νόμος αυτός είναι ένας δεσποτικός ολοκληρωτισμός επειδή εφαρμόζεται στις περιπτώσεις που κρίνει πως εξυπηρετεί όχι την επιβουλή της νομιμότητας και της κανονικότητας, αλλά την εξόντωση των αντιφρονούντων.

Σήμερα, στα λεγόμενα Επισκοπικά Δικαστήρια κάθε Μητρόπολης, ο Επίσκοπος είναι το πρόσωπο που ασκεί την ποινική δίωξη και συγχρόνως προεδρεύει του δικαστηρίου. Είναι ο ίδιος που προσβλήθηκε ενδεχόμενα από κάποια άστοχη συμπεριφορά του ιερέα ή από δίκαια αγανάκτησή του εξ αιτίας αυθαιρεσιών του προϊσταμένου του επισκόπου.

Μέλη του δικαστηρίου είναι δύο ιερείς που τους διορίζει μεν η Ιερά Σύνοδος, αλλά κατόπιν προτάσεων του ιδίου επισκόπου. Δηλαδή είναι άτομα που εξαρτώνται από τον Επίσκοπο, αφοσιωμένα στο πρόσωπό του, και υποτασσόμενα ανεπιφύλακτα στις προσταγές του, με αποτέλεσμα να μπορεί άνετα να εξοντώσει τον όποιον ανεπιθύμητο ιερέα.

Και σα να μην έφθανε αυτό, η σφήνα του άρθρου 5 του Νόμου ορίζει: «**Εν τω Επισκοπικώ Δικαστηρίω αποφασιστικήν ψήφον έχει μόνον ο Μητροπολίτης, ενώ οι συμπαρεδρεύοντες προσβύτεροι έχουσι ψήφον απλώς συμβουλευτικήν, δικαιουμένων να καταχωρήσωσιν εν τοις πρακτικοίς την διαφέρουσαν γνώμην αυτών**».

Δεν φθάνει, συνεπώς, το ότι είναι πρόσωπα της απόλυτης εμπιστοσύνης του Μητροπολίτη, είναι η γνώμη τους και η ψήφος τους άχρηστη, αφού, αν θέλει ο επίσκοπος (δικαστής) τη λαμβάνει υπόψιν. Άρα μπορεί να επιβάλει οποιαδήποτε ποινή στον άτυχο "κατηγορούμενο" ιερέα χωρίς δισταγμό.

Εδώ έχουμε κραυγαλέα την καταπάτηση των Ιερών Κανόνων όπως του Θ΄ Κανόνος της Δ΄ Οικουμενικής Συνόδου, που ορίζει ότι: σε περίπτωση που ένας πρεσβύτερος βρίσκεται σε αντιδικία με τον επίσκοπό του, έχει το δικαίωμα να καταφύγει στη Μητροπολιτική Σύνοδο και να ζητήσει τη δικαίωσή του «**... Εί δε και Κληρικός πράγμα έχοι προς τον ίδιον, ή και προς έτερον Επίσκοπον, παρά τη Συνόδω της επαρχίας δικαζέσθω. Ει δε προς τον της αυτής επαρχίας Μητροπολίτην Επίσκοπος, ή Κληρικός αμφισβητοίη, καταλαμβανέτω, ή τον΄Εξαρχον της διοικήσεως, ή τον της Βασιλευούσης Κωνσταντίνου πόλεως θρόνον, και επ' αυτώ δικαζέσθω**».

Με την πρώτη ανάγνωση καταλαβαίνει κανείς το γράμμα και το πνεύμα του Ιερού Κανόνος, και πώς γίνεται η καταπάτηση.

Και δεν έχουμε μόνο αυτό. Υπάρχει και μια ακόμα ασφαλιστική δικλείδα για τον δικαστή που ολοκληρώνει τη συντριβή του αδύναμου ιερέως και στερεώνει το είδωλο του ισχυρού Επισκόπου. Είναι ο νόμος που δεν αφήνει ανοιχτή την πόρτα για το ανώτερο εκκλησιαστικό δικαστήριο, που παρεμβάλλει εμπόδια ώστε να είναι αδύνατη οποιαδήποτε προσφυγή. Έτσι εφαρμόζεται εύκολα η τελεσίδικη απόφαση του Επισκόπου-δικαστού.

Παραθέτουμε το σχετικό άρθρο:

«**Ο υπό του Επισκοπικού Δικαστηρίου καταδικασθείς α) εις στέρησιν του επιδόματος πέραν των δύο μηνών, β) εις χρηματικήν ποινήν πέραν των 1.000 δραχμών, γ) εις αργίαν πέραν των έξ μηνών, δ) εις σωματικόν περιορισμόν πέραν των τριών μηνών και ε) εις παύσιν των εφημερίων από της εφημεριακής θέσεως, των δε ιερομονάχων και μοναχών από της θέσεως του Συμβούλου, έχει το δικαίωμα να εκκαλέσει την κατ' αυτού απόφασιν ενώπιον του Πρωτοβαθμίου Συνοδικού δικαστηρίου...**».

Τι λέει αυτή η διάταξη; Ένας δεσπότης που θέλει να εξουθενώσει κάποιον "**θρασύ**" ιερέα, του επιβάλλει την οριακή ποινή, έτσι που να μην μπορεί να προσφύγει στο Εφετείο και να ζητήσει επανάκριση της υπόθεσης. Και μόλις τελειώσει αυτή η ποινή, βρίσκει κάποια άλλη αφορμή και τον ξανακαθίζει στο σκαμνί, βάζοντας καινούρια ποινή, ώσπου να τον λιώσει. Δεν υπάρχει περίπτωση που να παραπέμφθηκε ιερέας, και να βγήκε αθώος από αίθουσα τέτοιου δικαστηρίου.

Υπάρχει και άλλο! Οι κατηγορούμενοι ιερείς δεν έχουν δικαίωμα να υπερασπιστούν με λαϊκό επιστήμονα συνήγορο, παρά μόνο με κληρικό, που εύκολα δέχεται άνωθεν εντολές ή εκβιάζεται από εξαρτώμενους επισκόπους.

Κάποια σημαντική μεταβολή στη φιλοσοφία του νόμου αυτού έγινε επί υπουργίας Αντώνη Τρίτση (Ν. 1700/87) που καθιέρωνε να παρίστατε στις συνεδριάσεις των εκκλησιαστικών δικαστηρίων λαϊκός δικηγόρος ως συνήγορος. Η διοικούσα Εκκλησία μόνο μια φορά αυτό το επέτρεψε, και αυτό ήταν το Πρωτοβάθμιο για Αρχιερείς Δικαστήριο με κατηγορούμενο τον Ζακύνθου Χρυσόστομο, για την ανεπίτρεπτην συνέντευξιν που είχε παραχωρήσει στο περιοδικό Πεντ Χάουζ.

Ξαφνικά ο Αρχιεπίσκοπος Χριστόδουλος στις 20/1/1999 έφερε το θέμα στην Διαρκή Ιερά Σύνοδο με πρόταση να μην παρακωλυθεί η παρουσία λαϊκού συνηγόρου στο Εκκλ. Δικαστήριο (που θα συνεδρίαζε το απόγευμα). Η εισήγησή του που έγινε αποδεκτή έλεγε:

«... Εν όψει της συγκεκριμένης δίκης του Σεβ. Ζακύνθου... και ισχύοντος του Νόμου 1700 ο οποίος προβλέπει την δυνατότητα να παρίσταται εις τα Εκκλησιαστικά Δικαστήρια, ο κατηγορούμενος με την υποστήριξη λαϊκού Συνηγόρου... επρότεινα δι' αυτήν και μόνον την δίκην να γίνει παράκαμψη της γνωστής αποφάσεως της Ιεράς Συνόδου της Ιεραρχίας...».

Έτσι ο κατηγορούμενος Ζακύνθου Χρυσόστομος είχε την άνεση να έχει συνηγόρους λαϊκούς και συμπαράσταση ακροατών. Αυτό έγινε μία φορά και μοναδική στην ιστορία της Ελληνικής Εκκλησίας. Τότε πολλά ακούστηκαν για την εύνοια του Χριστόδουλου, και την προνομιακή μεταχείριση και την επιτυχημένη θριαμβευτική αθώωσή του.

Στην Ιεραρχία που συνεδρίασε στην ετήσια σύναξή της τον Οκτώβριο του 1999 ο Αλεξανδρουπόλεως Άνθιμος εισηγήθηκε: τα Εκκλησιαστικά Δικαστήρια δεν πρέπει να δέχονται την παρουσία λαϊκού συνηγόρου, έστω και αν δεν καταργηθεί ο Νόμος 1700/1987 (Τρίτση). Και ακόμα υποστήριξε ότι, εάν οι κληρικοί που καταδικάζονται, προσφεύγουν στο Ανώτατο Ακυρωτικό Δικαστήριο και δικαιώνονται, η Εκκλησία να επαναλαμβάνει τις δίκες, χωρίς πάλι να δέχεται την παρουσία λαϊκού συνηγόρου, μέχρι που το Συμβούλιο της Επικρατείας να βαρεθεί και να αναγκαστεί να μην τους δικαιώνει.

Το επίσημο ανακοινωθέν της Ιεράς Συνόδου (13-10-1999) αναφέρει: «Γενομένης ψηφοφορίας δι' ανατάσεως των χειρών, η Ιεραρχία σχεδόν δια παμψηφίας αποφάσισε να μη γίνονται δεκτοί λαϊκοί συνήγοροι εις τα Εκκλησιαστικά Δικαστήρια...».

Ο ατυχής και αμαρτωλός αυτός Νόμος ενώ συντρίβει τον "ανυπάκουο" ιερέα δείχνει επιείκεια και εύνοια προς τους κληρικούς που βαρύνονται με θανάσιμα ηθικά παραπτώματα.

Είχε καταντήσει ρουτίνα, κληρικοί να συλλαμβάνονται να ασχημονούν ή να κατηγορούνται με συγκεκριμένες και ενυπόγραφες ή ένορκες καταγγελίες για παραβίαση των ηθικών προσταγών του Ευαγγελίου και Ιερών Κανόνων και να τους προστατεύουν καλύπτοντάς τους, μεθοδεύοντας την ανάκριση και τη δικαστική διαδικασία έτσι ώστε στο τέλος να καταλήξουν στο στερεότυπο: «Ελλείψει επαρκών στοιχείων προτείνεται η απαλλαγή του κατηγορουμένου» ή «λόγω αμφιβολιών» την αθώωσή του.

Έτσι οι πραγματικοί αθώοι καταδικάζονται γιατί αντιδρούν στα άνομα σχέδιά σας, οι δε ένοχοι βγαίνουν από το δικαστήριό σας με πιστοποιητικό "αθωότητας" και απόλυτης "αγνότητας", περιφέροντάς το με τις σφραγίδες της Συνόδου της Εκκλησίας και τις υπογραφές των δεσποτάδων που τον ανακήρυξαν αθώο και ήρωα στους τόπους της ακολασίας και στα τρίστρατα της δημοσιογραφίας.

Αυτόν το Νόμο, που με διαβεβλημένο τρόπο υπηρετούσε τη δικαιοσύνη μέσα στον αγιότατο περίβολο της Εκκλησίας με τις χονδροκομμένες πράξεις ντροπής, ήρθε, και τον κατήργησε ο αρχιεπίσκοπος της διαφάνειας του κρυστάλλινου ήθους και των αποστολικών οραμάτων ο π. Ιερώνυμος Α΄ (Κοτσώνης), αρχιεπίσκοπος Αθηνών και πάσης Ελλάδος.

ΣΥΝΕΧΙΖΕΤΑΙ:
Ο Νόμος 214/78 και οι προτάσεις Ιερωνύμου & Χριστοδούλου

ΟΥΚΡΑΝΙΚΟ: Στο χάος η Εκκλησία της Ελλάδος

συνέχεια από την 2η σελίδα

Του Γιώργου Παπαθανασόπουλου

ήταν υπέρ της αναγνώρισης και από άλλους κατά.

Για την Ιστορία να λεχθεί ότι από τους εννέα Μητροπολίτες, που ήσαν αρνητικοί στην αναγνώριση και μίλησαν ή έγραψαν σχετικά, οι οκτώ είναι της Αυτοκεφάλου Εκκλησίας. Από τις «**Νέες Χώρες**» μόνον ένας εκφράστηκε εναντίον της αρχιεπισκοπικής πρότασης, ο Δρυινουπόλεως και Κονίτσης Ανδρέας. Οι περισσότεροι Μητροπολίτες ΔΕΝ ΜΙΛΗΣΑΝ στην Ιεραρχία. Τήρησαν αιδήμονα σιγή. Ως Πόντιοι Πιλάτοι... Μίλησαν θετικά για την αναγνώριση οι εξής έντεκα Μητροπολίτες: Ναυπάκτου, Δημητριάδος, Ύδρας, Πατρών, Γόρτυνος, Κορίνθου, Μεσσηνίας, Νέας Ιωνίας, Κεφαλληνίας, **Λαρίσης** και Περιστερίου.

Οι εργασίες της Ιεραρχίας, τόσο ως προς τα θέματα, όσο και ως προς τις αρχιερατικές εκλογές και ως προς την έκτακτη συνεδρία της για το Ουκρανικό, αποτελούν συμπτώματα ελλείψεως εκκλησιαστικής και συνοδικής συνειδήσεως, καθώς και οποιασδήποτε δεοντολογίας. Θέματα προς συζήτηση τύπου εκθέσεως ιδεών...

Η συζήτηση που διεξήχθη, με ελάχιστες εξαιρέσεις, ήταν χωρίς εμβάθυνση στο πρόβλημα, χωρίς προβολή επιχειρημάτων, χωρίς μελέτη των επιπτώσεων που έχει η μία ή η άλλη απόφαση και κυρίως χωρίς ενημέρωση για την στάση των άλλων Πατριαρχείων και Αυτοκεφάλων Εκκλησιών και επομένως χωρίς κατάλληλη προετοιμασία των Μητροπολιτών μελών της.

Η απόφαση ελήφθη με εθνοφυλετικά και με συναισθηματικά κριτήρια. Προφανώς η Εκκλησία της Ελλάδος, χωρίς να έχει ερωτηθεί και χωρίς να έχει λάβει μέρος στην ενέργεια του κ. Βαρθολομαίου εμπλέκεται επικίνδυνα στα γεωπολιτικά παιχνίδια μεταξύ ΗΠΑ και Ρωσίας που παίζονται στην Ουκρανία και επεκτείνονται στη Μέση Ανατολή και στη Μεσόγειο. Και επί πλέον, με την απόφασή της, γίνεται συμμέτοχος και συνεργός στο εξελισσόμενο σχίσμα στην Ορθόδοξη Εκκλησία..-

Μας καράφλιασε ο... ΝΕΩΚΟΡΟΣ...

"Οι βιολιτζήδες άλλαξαν, αλλ' ο χαβάς ο ίδιος"

Ήταν τέτοιες μέρες πέρσι όταν ο νέος δεσπότης στη σύναξη των ιερέων στη Γιάννουλη έκανε δύο "βαρυσήμαντες" ανακοινώσεις δημιουργώντας πολλές προσδοκίες οι οποίες προκάλεσαν ενθουσιασμό.

Η πρώτη αφορούσε το "Τάλαντο", που χρόνια ταλάνιζε όλους τους ναούς. Έβαλε τέρμα στην κυκλοφορία για να σταματήσει και η οικονομική αιμορραγία των ναών.

Η δεύτερη έκανε λόγο για το ιγνατιακό χαράτσι – που επί μία εικοσιπενταετία (25ετία) ο μακαρίτης Ιγνάτιος άρμεγε απ' τα παγκάρια των ναών για "**ΚΑΤΑΣΚΗΝΩΣΕΙΣ**" που θα έφτιαχνε, αν ζούσε, τον επόμενο αιώνα για τα φτωχά παιδάκια ώστε να έχουν και αυτά την δυνατότητα να κάνουν κάποιες διακοπές, λόγω των παρατεταμένων (99 χρόνια) μνημονίων – ότι το καταργεί!

Με το άκουσμα, οι παπάδες **"χαράς ευαγγέλια".** Αρκετοί, από τον ενθουσιασμό τους, άρχισαν να χειροκροτούν, άλλοι το θεώρησαν "δώρο Θεού" διότι ένοιωσαν ένα βάρος να φεύγει από πάνω τους, και άλλοι υπολόγισαν πόσα ρέστα θα πάρουν πίσω από τα επί μία 25ετία κατασκηνωτικά κεράσματα.

Οι μέρες και οι μήνες περνούσαν αλλ' "άκρα του τάφου σιωπή". Έπρεπε φαίνεται να χρονίσει... για να ανακοινωθεί το μυστικό.

Στα μέσα Νοέμβρη άρχισαν να καταφθάνουν στους ναούς τα έντυπα των προϋπολογισμών. Οι παπάδες βλέποντάς τα σάστισαν μ' αυτά που είδαν, γιατί αντί για αφαίρεση που περίμεναν είδαν πρόσθεση με νέο χαράτσι **"υπέρ Χαρτοσήμου Νομ. Υποχρεώσεων"**, για δε τον κωδικό "**Υπέρ** (τροχήλατων) **κατασκηνώσεων**". – Άκουσον-άκουσον τι σοφίστηκαν οι άνθρωποι – έβαλαν "**υπέρ Συντηρήσεως Αυτοκινήτων Ι.Μ.**". Αγανακτισμένοι οι παπάδες ξεσπάθωσαν "ΕΛΕΟΣ..." χρειάζεται 50-70 χιλιάδες ευρώ (τόσα περίπου ήταν οι εισπράξεις των κατασκηνώσεων το χρόνο) για την συντήρηση του δεσποτικού αυτοκινήτου; Με τόσα χρήματα αντί να το επισκευάζουν μπορούν να αγοράζουν όχι ένα , αλλά 2-3 κάθε χρόνο» είπαν.

Μας "έψαλαν" πολλά, μας διάβασαν ποιήματα αρκετά, αλλά το πιο ωραίο και ταιριαστό είναι το του Γέρου του Μοριά – Κολοκοτρώνη: «**Μεγαλειώτατε** (Σεβασμιώτατε) **οι βιολιτζήδες άλλαξαν, αλλ' ο χαβάς ο ίδιος...».**

Τι ήταν τούτο πάλι ν' ακούσω!!!

Με το "δι' ευχών" του ιερέως την Κυριακή το πρωί, βγήκαμε στο προαύλιο του ναού για την συνήθη διανομή της εφημερίδας. Τότε πετάχτηκε μέσα απ' το ναό ο νεωκόρος αναμμένος, και δίχως να κάνει καμιά εισαγωγή, μου πέταξε αυτό που είχε ο άνθρωπος μέσα του.

- Θα γράψω γράμμα στο δεσπότη μας τον Ιερώνυμο και θα του τα πω χύμα, δεν αντέχω άλλο πια!

Η οργή του ήταν πρωτόγνωρη, κόβοντάς μου την ανάσα.

- Σα να πήραν τα μυαλά σου αέρα – του απάντησα –, Κάτσε στ' αυγά σου ταλαίπωρε, νεωκόρος είσαι, δεν είσαι ο πάλαι ποτέ Τριανταφυλλόπουλος για να τα πεις χύμα στο δεσπότη Ιερώνυμο αυτά που σφηνώθηκαν στο λογισμό σου!

Με χαμηλοκύτταζε βλοσυρά, λες και ήθελε να εξακριβώσει την ταυτότητά μου, κατά πόσον ανταποκρίνονται τα γραφόμενα με τις πράξεις. Σήκωσε το κεφάλι, μούρριξε ένα βλέμμα άγριο, δοκίμασε να φύγει, σταμάτησε... Αντιλήφτηκα ότι μέσα του έβραζε σαν ατμομηχανή, και ήθελε να ξεβράσει τον ατμό για να ξαλαφρώσει.

- Θα του γράψω γράμμα, σου λέω, διότι εκείνο που διάβασα προχθές στο πρωτοσέλιδο της εφημερίδας με έβγαλε από τα ρούχα μου. Έγινε πανελλήνιο θέμα σ' όλα τα ΜΜΕ για τα 25 ευρώ για μία Θεία Λειτουργία, που εγώ θα πάρω 2,50 ευρώ, άλλα τόσα ο ψάλτης, ένα δεκάρικο ο παπάς και 5 ευρώ θα μείνουν στο Ναό για το ρεύμα και τα υπόλοιπα. Εγώ πήγα στην εφημερίδα είπα το παράπονό μου αλλά δεν έγραψε ούτε μια αράδα!

- Δηλαδή, αγαπητέ, αυτό σε διαόλεψε και άρχισες να φωνάζεις;

- Δε διαόλεψα καθόλου γι' αυτό. Κατάλαβα πώς ο Ιερώνυμος προσπαθεί να μας κοροϊδέψει όλους μας, και εγώ την κοροϊδία δεν την σηκώνω. Φτωχός ανθρωπάκος είμαι, γράμματα πολλά δεν ξέρω, γυρνώ μέσα στο ναό σαν ο τελευταίος τροχός, υπηρετώ την Εκκλησία, όσο μπορώ καλύτερα και βγάζω τίμια το ψωμί της οικογένειάς μου. Το δεσπότη τον προσκυνώ και του φιλώ το χέρι όταν έρχεται. Όχι, όμως και να προσπαθεί να μας ξεγελάσει με τις νομικίστικες αμπελοφιλοσοφίες του!

Σα να με εντυπωσίασε με την επιμονή του, σταμάτησα να τον στρεσάρω και του ζήτησα εξηγήσεις.

- Για πες μου, τι το παράξενο σου έκανε ο νέος μητροπολίτης και σε φούντωσε βγάζοντάς σου από τα ρούχα;

Τότε με τράβηξε παράμερα μην τον δει ο παπα-δούλος – προϊστάμενος – και βρει το μπελά του. Έβγαλε από την τσέπη του ένα χαρτί, το άνοιξε και άρχισε να το διαβάζει φωναχτά: «Απόσπασμα 366ης Πράξεως Συνεδρίας του Μητροπολιτικού Συμβουλίου Ι. Μητροπόλεως Λαρίσης & Τυρνάβου... Λαβόν υπ' όψιν: 1) Το άρθρο 1, παράγρ. Γ, υποπαρ. 1, στοιχείο 1, του Ν. 4093/2012 (ΦΕΚ 222/12-11-2012 τ. Α΄), κατά την... 2) Το σχετικόν έγγραφον του διενεργούντος τον έλεγχον εις τους Απολογισμούς και τους προϋπολογισμούς των Ενοριών της καθ' ημάς Ιεράς Μητροπόλεως Λαρίσης και Τυρνάβου κ. Μιχαήλ Δρογγούλα (ημέτερον πρωτόκολλον 666/19-8-209).

Διαπιστοί, ότι τυγχάνει έκνομος ενέργεια η καταβολή δώρων Χριστουγέννων, Πάσχα και επιδόματος αδείας υπό των Εκκλησιαστικών Ν.Π.Δ.Δ. (Ιερών Μονών, Ενοριών κλπ), και συνεπώς από 1-1-2013 δεν επιτρέπεται η καταβολή των, ούτε η εγγραφή των εις τους αντιστοίχους προϋπολογισμούς των Εκκλησιαστικών Ν.Π.Ν.Ν. της καθ' ημάς Ιεράς Μητροπόλεως. Ο Μητροπολίτης, Πρόεδρος του Μητρ. Συμβουλίου, ο Λαρίσης και Τυρνάβου Ιερώνυμος, τα μέλη...

Μόλις τελείωσε το διάβασμα, άπλωσε το χέρι και μου τόδωσε. Σήκωσε το βλέμμα του και με κύτταξε κατάματα. Ήθελε φαίνεται, να πιάσει την αντίδρασή μου. Έστεκε σα να περίμενε να του απαντήσω. Όταν είδα την καρτερία του, του είπα:

- Ε, και, τι είναι αυτό, που σου προκάλεσε τέτοια σεισμική δόνηση και δεν μπορείς να συγκρατήσεις τα ψυχικά σου ρίχτερ; Αυτά οι δεσποτάδες τα έχουν στο μενού τους. Το δικό τους πουγκί μην αγγίξουν γιατί θα σε φάνε, επειδή νοιώθουν ανασφάλεια φοβούμενοι μην εγκαταλειφτούν από τους πάντες στα γεράματά τους! Εσύ τώρα πήρες είδηση; Και, για στάσου, είπες πως θέλεις να του γράψεις γράμμα. Και τί θα του πεις;

Ο Νεωκόρος αναστέναξε, γούρλωσε τα μάτια, πήρε φόρα, και άρχισε:

- Όχι, δε θα του γράψω αυτά, που σου είπα με αγριεμένη φωνή. θα του γράψω κάτι άλλο.

- Δηλαδή τι;

- Θα του γράψω: Άγιε δέσποτα, ο δικός σου βασικός μισθός είναι **2.210** ευρώ, συν κάτι επιδόματα διδακτορικού, μεταπτυχιακού, κλπ. ξεπερνάτε τα **2.500** ευρώ. Έχουμε τα "δωράκια" σε κάθε Λειτουργία, πανηγύρια, μυστήρια, έκτακτα χαράτσια επίσημα και ανεπίσημα, νόμιμα και μη νόμιμα... Πόσα φθάνουν; Κανείς δεν μπορεί να τα υπολογίσει!

Μην μου πεις ότι, οι καταθέσεις που διοχετεύονταν σε υπεράκτιες εταιρίες του μακαρίτη, πρώην Αττικής, Μπεζενίτη – κάμποσα εκατομμύρια – ήταν από τους μισθούς, όπως και του άλλου μακαρίτη Πατρών Νικοδήμου, που είχε μπει στη λέσχη των πλουσιότερων Ελλήνων με το ποσό του ενός δισεκατομμυρίου τριακοσίων εκατομμυρίων δρχ. και τα τόσα ακίνητα που είχε αγοράσει ανταγωνιζόμενος τον επίσης μακαριστό Φθιώτιδος Αμβρόσιο, τον επονομαζόμενο Κροίσο για τα απεριόριστα πλούτη του και τις αμέτρητες ιδιοκτησίες του. Δέος έπιανε εκείνον που κατηφόριζε προς την πλατεία Ομονοίας από την Πανεπιστημίου. Σταματούσε και θαύμαζε το τεράστιο οικοδομικό συγκρότημα με το ξενοδοχείο "ΞΕΞΕΛΣΙΟΡ" – που σήμερα ανήκει στην Εθνική Τράπεζα – και αποτελούσε μέρος της αμύθητης περιουσίας του.

Θα του πω και για τον μακαρίτη δεσπότη μας Ιγνάτιο με τις 240 αρχιερατικές στολές, δεκάδες μίτρες, εγκόλπια, σταυρούς, πατερίτσες, μπαστούνες, μανδύες κλπ και τα εκατομμύρια που έκαναν "φτερά" από τα ταμεία της μητρόπολης! Λες και όλα αυτά να είναι από μισθούς; (sic).

Αυτά τα λίγα θα του καταθέσω για τους μισθούς του και τις περιουσίες τους αποσιωπώντας τα πολλά, διότι εάν επεκταθώ, θα τραυματίσω την ευαισθησία του λαού του Θεού, ενώ σαν σιωπήσω, θα αποδειχθώ προδότης των συναδέλφων νεωκόρων.

Ο δικός μας μισθός, άγιε δέσποτα – αν δεν το γνωρίζετε – είναι στα χωριά 200 ευρώ το μήνα και στην πόλη από 300-500 ευρώ, με ώρες εργασίας 10 ημερησίως. Για δε τις ημέρες Χριστουγέννων, Πάσχα και Παναγίας φθάνουμε και τις 15 ώρες, και ήρθατε, με ελαφρά την καρδία, να αποφασίσετε ότι τα ψίχουλα – τα δώρα των εορτών – ήταν "έκνομος ενέργεια", και συνεπώς από την 1-1-2013 δεν έπρεπε να τα παίρνουμε. Για να έχετε δε "αναπαυμένη" τη συνείδησή σας επικαλεσθήκατε το Ν. 4093/2012 για τους μισθωτούς ΝΠΔΔ. Μα Δέσποτα, ο βασικός μηνιαίος μισθός ενός υπαλλήλου Δ.Ε. είναι 780 ευρώ και με το επίδομα του κάθε παιδιού και τα οικογενειακά επιδόματα φθάνει 900-1000 ευρώ εργαζόμενος 35 ώρες την πενθήμερη εβδομάδα, ενώ οι νεωκόροι λαμβάνουμε, κατά μέσον όρον 350-400 ευρώ. Αν λάβουμε υπ' όψιν τον διπλάσιο χρόνο εργασίας, εν συγκρίσει με τις ώρες εργασίας των υπαλλήλων Δ.Ε. τα χρήματα που λαμβάνουμε γίνονται της τάξεως των 175-200 ευρώ το μήνα.

Έμεινα εμβρόντητος από τα εύλογα επιχειρήματα του νεωκόρου σε βαθμό να του ζητήσω λίγο χρόνο για να ανασάνω, διότι ένοιωθα ασφυξία.

Πέρασαν κάμποσα δευτερόλεπτα με σιωπή. Όταν τον ξανακοίταξα τον φοβήθηκα. Συγχυσμένος κούνησε το κεφάλι.

Εγώ κουλουριάστηκα και σιώπησα κι αυτός αποτραβήχτηκε διότι άρχισαν να βγαίνουν οι εκκλησιαζόμενοι. Άν έβγαζα άχνα από τα χείλη μου θα έριχνα λάδι στη φωτιά, και υπήρχε φόβος μεγάλης έκρηξης.

Το έγγραφο... είχε μείνει στο χέρι μου, και το χέρι μου έτρεμε, όχι από φόβο, διότι τον έχω συνηθίσει. Έτρεμε από σύγκρυο της αηδίας και της οργής που με είχε καταλάβει.

ΕΙΝΑΙ ΔΥΝΑΤΟΝ να συμβαίνουν τέτοια μέσα στην Εκκλησία και να καμώνονται τους αγίους και τους ανιδιοτελείς; Να αφαιρούν τη μπουκιά από τα στόματα ολόκληρων οικογενειών για να ανορθώσουν τα δήθεν οικονομικά των ναών που χρόνια τα λήστευε ο προκάτοχός του μακαρίτης Ιγνάτιος!

Σεβασμιότατε, **εδώ δείξατε τα μεγάλα φιλεύσπλαχνα αισθήματά σας και πήρατε "άριστα"**.

Μ' αυτά και μ' αυτά και μερικά που δεν γράφονται μας καράφλιασε ο Νεωκόρος.

ΕΥΧΕΣ

Ευχόμαστε προς όλους
- φίλους και εχθρούς -
ο τεχθείς Κύριός μας να χαρίζει
στον καθένα, αγάπη, πίστη
και υπομονή στις δυσκολίες.
Ο δε καινούργιος χρόνος να είναι
ευλογημένος, ειρηνικός και άγιος
Χρόνια πολλά

ΤΟ ΜΑΡΤΥΡΙΟ ΤΟΥ ΣΕΡΒΟΥ ΑΓΙΟΥ ΒΟΥΚΑΣΙΝ

Ο Σέρβος Άγιος Βουκάσιν (Vukaxin Mandrapa) μαρτύρησε στο Στρατόπεδο Συγκέντρωσης του Γιασένοβατς όπου οι Κροάτες Ναζί Ουστάσι εξόντωναν μαζικά Σέρβους, Τσιγγάνους, Εβραίους κλπ. Ειδικά από τους Σέρβους απαιτούσαν και να γίνουν Ρωμαιοκαθολικοί. Τον Ιανουάριο του 1943 τρεις Ουστάσι έκαναν διαγωνισμό σφαγής κρατουμένων. Ο Josip «Zhila» Friganović είχε ήδη σφάξει (με το ειδικό μαχαίρι που απεικονίζουμε και ονομάζονταν περιπαιχτικά «**Σερβοκόφτης**») πάνω από χίλια άτομα όταν εντυπωσιάστηκε από την ηρεμία του γέροντα Βουκάσιν.

Του ζήτησε να φωνάξει « ζήτω ο Ante Pavelic» (αρχηγός του Κροατικού Ναζιστικού κράτους μαριονέτα) για να του χαρίσει την ζωή. Ο Βουκάσιν, που είχε προ ολίγου χάσει όλη την οικογένειά του, απόλυτα ήρεμος, επαναλάμβανε μόνο την φράση «**Παιδί μου κάνε αυτό που πρέπει**» όσο ο βασανιστής του έκοβε τα αυτιά και του έβγαζε τα μάτια.

Μετά του έκοψε την γλώσσα, μέχρι να τον σκοτώσει τελικά. Μετά από αυτό ο Φριγκάνοβιτς δεν μπόρεσε να σφάξει άλλους και έγινε μισότρελος και αλκοολικός ακούγοντας συνέχεια την φωνή του γέροντα: «**Παιδί μου κάνε αυτό που πρέπει**». Την ιστορία αυτή ο Ουστάσι εξομολογήθηκε στον γιατρό του, τον Nedeljko Neđo Zec, που την δημοσίευσε. Ο Βουκάσιν αναγνωρίστηκε ως Άγιος το 1998.